

Preizkušajte mirne duše najprej vsa mila - Naposled se boste odločili vendar le za Elsa-mila.

Te mila zdravja in lepote niso samo prijetno dišeča in

močno se peneča toaletna mila, ampak imajo v sebi tudi še medicinsko preizkušena, dobro delujoče sestavine ter so torej koristna proti pegam, lišajem in različnim nečistostim kože. One store kožo mehko, nežno in kljubujočo učinkom vode in mazelga zraka. Dobi se pet vrst Elsa mila: Elsa lilijino mlečno milo, Elsa glicerinsko milo, Elsa bo-

rakšno milo, Elsa milo za britje, Elsa katransko ali šampun milo. Za preizkušnjo 5 kosov Elsa mila se ob enemu s zavojnico in poštnino za 52 din. proti vnaprej poslanemu denarju. Po povzetju za 10 din. več (za poštnino). Naročila upraviti: lekarnarju Eugen V. Feiler v Donjoj Stubi, Elsatrg 541, Hrvatska.

me. Dosedanji predsednik je odstopil. Zdaj volijo novega. Taka majhna državica, pa toliko političnih skrbi. Ni čuda, da Italija leze preko Grške na Balkan.

Na Francoskem je vlada v vedno težjem položaju. Davki tarejo ljudi, da so zadnjič v Parizu štrajkali, tako da so imeli trgovci in gostilničarji en delavni dan vse zaprto. Kmetje zelo trpe vsled velikih davkov. Uradniki so nezadovoljni, ker so pre slablo plačani. Notranji minister je odstopil.

Čehoslovaška je slišala prvo besedo svoje nove vlade. Vlada je sestavljena iz uradnikov, upajo pa, da bo imela v skupščini zaslombo, da bo lahko delala.

Poljska država je velika slovanska in katoliška država. Zahtevala je v Zvezi narodov svoj sedež. Njena zahteva se bo obravnavala šele v jeseni. V skupščini so mnogi govorniki nastopili za tesnejšo zvezo z Rusijo.

Nemčija ima domače težave. Taka kot je sedaj, je itak še prav mlada država. Preje so bile razne kraljevine in kneževine. Zdaj so imeli glasovanje, ali naj se tem bivšim vladarjem njihova posestva plačajo ali ne, pa je 12 milijonov ljudi glasovalo, da ne. Nemčijo vodi zdaj Hindenburg, bivši general. Zato je Nemčija vojaška, čeprav bi tega ne smela. Italijan, ki je zadnji čas malo roge pokazal proti Nemčiji, jih je že skrili. Zdaj že Italijani hvalijo Nemce, Nemci pa Italijane in nimajo — nobenih nasprotij.

Italija je imela pretekli teden svojevrsten škandal, ki je madež za celo Evropo. Neki od fašistov najeti morilci so umorili poslanca Mateotija na prav grozen način. Zdaj pa so jih sodili. Dva so čisto oprostil, ostale pa obsodili in kralj jih je takoj — pomilostil. Tako so udarili pravici v obraz. Pa dolgo se ne drži taka stvar, ki je s človeško krvjo oškropljena. Italijanski prestolonaslednik se je tudi že menda ustrašil pred fašizmom. Javno v istih ga je začel hvalliti. To je slabo znamenje.

Razorožitvena konferenca bo v kratkem zborovala, kje, se še ne ve. Morala bi v Švici, pa Rusi tja ne gredo. Na tem zboru se bodo pogovarjali, kako shajati brez tako drage vojske in da države pri svojih preprih ne bi rabile orožja, ampak pamet! Uspehov je pričakovati ravno tako malo kot pri Zvezi narodov, čeprav bi bilo to zelo dobro.

Pisma iz domačih krajev.

Sv. Peter pri Mariboru. — Pri nas smo pokopali 69 let starega Janeza Fras iz Dragučove! Rajni si je oskrboval kurjavo s tem, da je hodil izkopavat šture, ter je v svojem življenju silno veliko drevja podr. Pred par dnevi je podiral hrast in ko se je hrast že nagibal, je opazil, da bo padel tja, kjer je imel od južine posodo. Hoteč isto rešiti, da se ne zdobi pod padcem drevesa, na kar se je Fras spodtaknil in padel. Hrast, ki je počasi lezel, akoravno ga je njegova žena z vrvo držala, je med tem padel in suha veja je ubogega starčka tako oplazila, da so ga morali aesti domov. Rajni je bil dobra duša, mož stare korenine. »Slov. Gospodar« mu je bil stalen gost! Ob času volitev je bil odličan pristaš SLS. Kot žganjekuhar je bil znan daleč naokoli. Kot »molec« namreč, ako je kdo umrl, je bil s svojim rožnim vencem prvi, ki se je umrlih usmilil. V vsaki procesiji, ob vseh priložnostih je svoj glas povzdignil v čast rožnovenški Kraljici. Molil je pač kaj rad, zato pa je ob smrtni uri tudi v zadnjih vzdihljajih še kaj glasno pri molitvi rožnega venca odgovarjal, ter so bile zadnje njegove besede molitev. V življenju je bil bolj reven in skro-

»Hočeš še?«

»Sel«

V drugič prebije novce fantičku kožo na kazalcu, v tretjič mu jo prebije na dlani, četrtič mu jo prebije zopet na palcu, petič mu jo prebije med palcem in kazalcem. Krvavi fantičku roka in oteka, pa ne odneha; občudujejo ga; tudi sekač ne odneha.

Mož, ki gre mimo in vidi razmesarjeno fantičkovo roko, razžene polkrog in zapodi fantička in sekača.

»Takole, da, takole bi dal sekati svoje jabolko, tudi pisanico! Prinesem i pisanico i jabolko domov. Ne bodo zapazili mati, da sem ju dal sekati! Kaj ranjena roka! Rane se zacelijo same od sebe!« premisli Janezek in išče z očmi sekača, ki seka pod tako težkimi pogoji. »In za denar, za pridobljeni denar si kupim pomarančo. Če že nove obleke nimam, če že ne morem za procesijo, vsaj pomarančo bi imel, kot vsi drugi v novih in nedeljskih oblekah, ko vsi drugi, katerih starši so premožni. In vsaj malo, malo bi pri vsej revščini doma občutil Veliko noč tako, kakor jo čutijo vsi ti srečni po dvorišču, ki imajo nove obleke, ali vsaj nove klobuke in čevlje.«

Ko komar siten in nadležen je Tonček, lazi za Janezkom in ga zbada in mu greni že itak žalostne trenutke. »Kaj ne razbereš no pritrkavanju, da vsak hip pride procesija iz cerkve? Glej, ljudje se že razveščajo! Edaj se preoblečeš?

Možno je, da so nekatera mila dobre. Boljše, kakor Schicht-ovo ni niti eno. Najboljše je edino:

Schichtovo milo

znamka „Jelen“.

Kupujte le najboljše milo! Pri uporabi se izkaže, da je najcenejše.

Bodite previdni, ako Vam ponujajo druga mila kot „ravno tako dobra, kakor Schicht-ovo.“

Za najboljšo kakovost jamčita le ime SCHICHT in znamka „JELEN“.

men, potrpežljiv in ponižen povsod, zato mu je plačilo nebeskega raja zagotovljeno.

Jarenina. Dne 21. marca je preminul 83 letni starček Ivan Sekol. Bil je eden izmed najstarejših in navzornejših jareninskih kmetov. Rodil se je na mali kmetiji, kjer je tudi kot mož gospodaril. S svojo marljivostjo si je pripravil lepši dom z obširnim posestvom v Gačniku. Pa tudi kot veleposestnik je ostal ponižen, pobožen ter zaveden slovenski kmet. Tu in tam je popeljal svoje prijatelje v svojo ljubljeno gorco, kjer je živahno in šaljivo pripovedoval svoje doživljaje. Večkrat je omenil, da je pričel svojo srečo s par sto goldinarji, a je isto tudi dosegel, ker je znal varčevati. Mnogo je deloval v naših društvih. Bil je več let predsednik Bralnega društva, član načelstva jareninske posojilnice od njene ustanovitve. Brezdelja še celo v sivi starosti ni poznal. Njegovo čednostno življenje ni bilo brez težav! V najlepši dobi mu je umrla ljubljena žena, starejši sin Tone je postal žrtev vojne. Sedaj upamo, da se nepozabni naš Ivan z obema vred raduje v večno lepih nebesih.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Posnemanja vredno! Na sedmini po rajni Marjeti Knezar pri Paulu Korošec se je nabralo za kruh sv. Antona 456 K. Bog naj povrne vsem darovalcem stoterokrat! Domačim in sorodnikom pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Polenšak pri Ptuj. Po več ko enoletni težki boleznih, previden s sv. zakramenti, je umrl Martin Kvar iz Lasigovec, v starosti 64 let. Pokojni Martin je vse dneve svoje težke bolezni prenašal z najlepšo potrpežljivostjo in udanostjo v voljo božjo. Bodi mu zemljica lahka!

Polenšak pri Ptuj. O Božiču lanskega leta je poteklo 4 leta, odkar sta bili v Slomih umorjeni dve ženski, Treza in Albina Visenjaki. Kljub skrbnemu poizvedovanju orožništva se ni moglo dognati, kdo da je ubijalec. Še le sedaj po štirih letih je na smrt obsojeni večkratni morilec Čič, nahajajoč se v mariborskih zaporih, izpovedal, da je on v družbi z Zlahtičem umoril ti dve nedolžni ženski, pod pretevo, da ima gospod Visenjaki veliko svoto denarja. Kakor je izpovedal morilec Čič, je bila odločena tudi smrt gospo-

Janezek ne reče ničesar in se mu skuša izmuzniti izpred oči.

Tonček ga je vzel na piko in ga ne spusti. »Saj se sploh ne preoblečeš! Saj niti ne misliš na to! Saj nimaš nove obleke! Glasno in strupeno govori Tonček. Ko da mu preseda, da se upa bos! Janezek v vsakdanji, zakrpani obleki mešati med nje, ki so vsi praznično oblečeni. Ko da mu hoče sedaj povrniti vso tisto sramoto, ki jo je pogoltal, ko mu je zadnjič v šoli učitelj očital nazadovanje in lenobo, namesto njega pa hvalil Janezka, ki ga je prekosil.

Janezku je bridko pri srcu. Za hip se mu vzbudi kes, zakaj ni ubogal matere in ostal doma. Drugi hip mu pride na misel pomaranča, ki jo kupi, če pridobi denarja. Tretji hip mu vskipi v srcu silna jeza na ošabnega in zbadljivega Tončka. Le kaj mu mar? Planil bi nanj, ga položil v blato in vrgel njegov nov klobuk v gnojnico. Pa se naj pomazan in z mokrim klobukom baha! Pa se naj norčuje iz njegove revščine.

»Pa se sploh upaš med nas — tak! In danes!« Rdečica plane znova Janezku v lica. Jezen pogled šine iz njegovih oči na Tončka, roka se mu krči v pest.

»Saj res! Pogled ga, kak je! In bos!« reče fantiček za Tončkovim hrbtom.

Hipoma začuti Janezek, da ga pomilovalno ogleduje in prezirljivo zaničuje več pogledov. Zave se svojega siromaštva. Jeza gine iz njegovih oči, rdečica

darju Antonu Visenjaku, kar pa se ni moglo posrečiti, ker je slučajno Anton ta dan odšel po opravkih v Ptuj.

Sv. Urban pri Ptuj. Ze dolgo ni bilo nič slišati iz naše fare. Tokrat moram poročati en grd zločin, ki se je zgodil 15. marca 1926. Kopali so v vinogradu pri Benku in iz starrega sovraštva je že po dnevi obljubil Franc Urbanja Tomažu Zeleniku, da bo njemu glavo razbil. Da se ne bi nič zgodilo, sta odšla Zelenik in njegova žena brez večerje domov. Za njima prileti Urbanja in začne Zelenika s pestmi biti po glavi, žena Zelenika hoče svojega moža iztrgati iz rok Urbanje in v tem hipu prileti žena Urbanje, Jožefa in udari s krampom svojega brata Zelenika po glavi, da se ta nezavesten zvrne na tla. V istem hipu zgrabi Urbanja Zelenikovo ženo in jo bije z vso močjo po glavi tako, da sta oba v največjem delu za delo nezmožna. Zalostno, da gre sestra nad svojega brata s krampom!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Smrt se kaj pogosto oglašuje pri nas, Skoraj nagloma je izstrgala iz rok staršev edinega sinčka, 11 letnega Henrika Šešerko. V pondeljek je bil še v šoli zdrav in vesel, v petek pa je podlegel vnetju možgan. Vsi šolarji pa tudi odrasli so ga spremili h grobu, na katerem mu je Ozvatič Janez govoril žalostno slovo. Po poslovnih besedah kateheta, so mu šolarji zapeli gniljivo nagrobnico. Počivaj v miru, dragi Henrik. In zopet je prišla smrt k nam in odpeljala seboj v večnost spoštovanega moža, Franca Nedeljko. Pokojni je bil prijatelj debrih knjig in krščanskega časopisja in je veliko bral »Slov. Gospodarja«, knjige Mohorjeve družbe, »Bogoljuba« itd. iz teh je izčrpal tisto živo vero, ki ga je krasila. Bil je tudi član tukajšnjega Apostolstva mož, in se redno udeleževal svetega obhajila. Izdihnil je svojo blago dušo ravno tiste dni, ko so naši možje v farni cerkvi opravljali duhovne vaje — tridnevno. Silno je želel, udeležiti se teh duhovnih vaj v cerkvi, pa Bog ga je vzel k sebi, da mu s svojo ljubeznijo vrne njegovo ljubezen do Njega. Znanci in prijatelji so na sedmini zbrali lepo svoto za oslepele invalide in Dijaško semenišče v Mariboru. Počivaj v miru blagi mož; odpočij si na božjem Srcu od težav tega življenja! — Pa tudi nekaj veselega moramo poročati. Odkar se nam je vsiljevala »Domovina«, raste število naročnikov »Slov. Gospodarja«. Le v vsako pošteno hišo pošten list!

Slovenjgradec. Dne 19. marca se je v večnost preselil v 77. letu starosti po kratki, mučni bolezni in z Bogom spravljen gospod Mihael Rener, ki je nad 40 let nepretrgoma zvesto in pošteno služil Gollovi hiši. Dolgo vrsto let, ko še ni tekla železnica skozi našo dolino, je rajni Miha kot postiljon prevažal pošto med Slovenjgradcem in Dravogradom. Na njegovi zadnji poti ga je poleg ostalega občinstva lepo počastilo tudi poštno osobje, ki je s predstojnikom vred k večnemu počitku spremilo svojega nekdanjega dolgoletnega postiljona. Tudi krsto so nosili štirje nameščenci našega poštne urada. Naj v miru počiva.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Protiverska »Domovina« si skuša tudi med nami pridobiti naročnikov, a ji bo temeljito izpodletelo. Njene židovske vsiljivosti in protikrščanskega hujskanja pošteni Ksaverjanji ne maramo in se homo držali našega starega bojovníka za dobro stvar »Slov. Gospodarja«. — Izobraževalno društvo si bo s pomočjo vseh faranov postavilo Društveni dom, ki naj bo spomenik za prosvetno delo vnetih župljanov. Zato pa je dolžnost vsakega, da po svojih močeh pomaga. Res, da živimo v težki gospodarski krizi, ki jo živo občutimo, vendar bo pri dobri volji vsem mogoče, vsaj nekaj prispevati. Dom ne bo morda last kakega posameznika, marveč cele župnije. Izobraževalno društvo in Orel se bosta potem veliko lažje razvijala in delovala. Krščanska društva so pa v sedanjih časih za mladino neobhodno potrebna, če jo hočemo ohraniti na pravi poti. Zato proč z vsemi pomisleki in vztrajno se delo za Društveni dom! — Mnogo družin v naši župniji se pripravljajo na posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Upame, da se bo sad posvetitve tudi dejansko pokazal in da se bo versko življenje čimbolj poživilo.

Koprivnica. Dne 21. marca je priredilo naše društvo predavanje o zdravju. Naprosilo je higijenski zavod v Ljubljani. Gospod Dr. Mikš je s pomočjo lepih primernih slik pojasnjeval v temeljitem predavanju vzroke in posledice tuberkuloze ali jetike pred dvestopetdesetimi poslušalci; delil nam je tudi dobrohotna in potrebna navodila, kako se je treba varovati; strasten kadilec in alkoholik se

beži iz njegovih lic, prsti se mu ne krčijo več v pest. »Sekati sem prinesel . . .« iztisne zamolklo iz grla. Ko da se hoče opravičiti, ker je prišel bos in pa v vsakdanji obleki med nje.

»Pokaži! Kaj imaš? Pomarančo?« V Tončkovih očeh zakari. Dober sekač je, kar ne upajo se mu dati sekati. Vse zaseče, skoro nikoli ne zgreši.

»Pisanico! In jabolko!« Janezek pokaže rdečo pisanico in jabolko.

»Kaj to!« Zaničljivo zamahne Tonček z roko.

Janezek z veseljem občuti, da so pozabili na njegovo zakrpano obleko in preluknjan klobuk. Začuti, da je enak med enakimi in se sme spustiti v pogajanja o pogojih sekanja. Zaničljivega zamahljaja Tončkove roke niti ne opazi. »Hočeš? Na steni! Na en mahljaj! Niti nočem, da se skrije novec v njo . . .«

»To drobno pisanico, ki je morda porbarvan klopotec, sekati na steni?« Porogljiv je naglas Tončkove besede, njegov zaničljiv pogled meri Janezka od pohlapljenega, preluknjanega klobuka do bosih, vijoličastih nog.

Tudi drugi pritrjujejo Tončku. Janezku je vroče. Ve, da gine njegova veljava in pravica biti med njimi, ki so vsi novi; ve, da začne Tonček zopet z zbadanjem, če prekine pogajanja o sekanju. »Kaj govoriš o klopotu! Pisanica je, ko vsaka druga! Mati so mi jo dali. Ali hočeš da dva koraka? In da se skrije novec v njo?«

Preizkušajte mirne duše najprej vsa mila - Naposled se boste odločili vendar le za Elsa-mila.

Te mila zdravja in lepote niso samo prijetno dišeča in

močno se peneča toaletna mila, ampak imajo v sebi tudi še medicinsko preizkušena, dobro delujoče sestavine ter so torej koristna proti pegam, lišajem in različnim nečistostim kože. One store kožo mehko, nežno in kljubujočo učinkom vode in mrazlega zraka. Dobi se pet vrst Elsa mila: Elsa lilijino mlečno milo, Elsa glicerinsko milo, Elsa bo-

rakšno milo, Elsa milo za britje, Elsa katransko ali šampun milo. Za preizkušnjo 5 kosov Elsa mila se ob enemu s zavojnico in poštnino za 52 din. proti vnaprej poslanemu denarju. Po povzetju za 10 din. več (za poštnino). Naročila upraviti: lekarnarju Eugen V. Feiler v Donjoj Stubi, Elsatrg 541, Hrvatska.

me. Dosedanji predsednik je odstopil. Zdaj volijo novega. Taka majhna državica, pa toliko političnih skrbi. Ni čuda, da Italija leze preko Grške na Balkan.

Na Francoskem je vlada v vedno težjem položaju. Davki tarejo ljudi, da so zadnjič v Parizu štrajkali, tako da so imeli trgovci in gostilničarji en delavni dan vse zaprto. Kmetje zelo trpe vsled velikih davkov. Uradniki so nezadovoljni, ker so pre slabo plačani. Notranji minister je odstopil.

Čehoslovaška je slišala prvo besedo svoje nove vlade. Vlada je sestavljena iz uradnikov, upajo pa, da bo imela v skupščini zaslombo, da bo lahko delala.

Poljska država je velika slovanska in katoliška država. Zahtevala je v Zvezi narodov svoj sedež. Njena zahteva se bo obravnavala šele v jeseni. V skupščini so mnogi govorniki nastopili za tesnejšo zvezo z Rusijo.

Nemčija ima domače težave. Taka kot je sedaj, je itak še prav mlada država. Preje so bile razne kraljevine in kneževine. Zdaj so imeli glasovanje, ali naj se tem bivšim vladarjem njihova posestva plačajo ali ne, pa je 12 milijonov ljudi glasovalo, da ne. Nemčijo vodi zdaj Hindenburg, bivši general. Zato je Nemčija vojaška, čeprav bi tega ne smela. Italijan, ki je zadnji čas malo roge pokazal proti Nemčiji, jih je že skrili. Zdaj že Italijani hvalijo Nemce, Nemci pa Italijane in nimajo — nobenih nasprotij.

Italija je imela pretekli teden svojevrsten škandal, ki je madež za celo Evropo. Neki od fašistov najeti morilci so umorili poslanca Mateotija na prav grozen način. Zdaj pa so jih sodili. Dva so čisto oprostil, ostale pa obsodili in kralj jih je takoj — pomiloštil. Tako so udarili pravici v obraz. Pa dolgo se ne drži taka stvar, ki je s človeško krvjo oškropljena. Italijanski prestolonaslednik se je tudi že menda ustrašil pred fašizmom. Javno v istih ga je začel hvalliti. To je slabo znamenje.

Razorožitvena konferenca bo v kratkem zborovala, kje, se še ne ve. Morala bi v Švici, pa Rusi tja ne gredo. Na tem zboru se bodo pogovarjali, kako shajati brez tako drage vojske in da države pri svojih preprih ne bi rabile orožja, ampak pamet! Uspehov je pričakovati ravno tako malo kot pri Zvezi narodov, čeprav bi bilo to zelo dobro.

Pisma iz domačih krajev.

Sv. Peter pri Mariboru. — Pri nas smo pokopali 69 let starega Janeza Fras iz Dragučove! Rajni si je oskrboval kurjavo s tem, da je hodil izkopavat šture, ter je v svojem življenju silno veliko drevja podr. Pred par dnevi je podiral hrast in ko se je hrast že nagibal, je opazil, da bo padel tja, kjer je imel od južine posodo. Hoteč isto rešiti, da se ne zdobi pod padcem drevesa, na kar se je Fras spodtaknil in padel. Hrast, ki je počasi lezel, akoravno ga je njegova žena z vrvo držala, je med tem padel in suha veja je ubogega starčka tako oplazila, da so ga morali aesti domov. Rajni je bil dobra duša, mož stare korenine. »Slov. Gospodar« mu je bil stalen gost! Ob času volitev je bil odličien pristaš SLS. Kot žganjekuhar je bil znan daleč naokoli. Kot »molec« namreč, ako je kdo umrl, je bil s svojim rožnim vencem prvi, ki se je umrlih usmilil. V vsaki procesiji, ob vseh priložnostih je svoj glas povzdignil v čast rožnovenški Kraljici. Molil je pač kaj rad, zato pa je ob smrti uri tudi v zadnjih vzdihljajih še kaj glasno pri molitvi rožnega venca odgovarjal, ter so bile zadnje njegove besede molitev. V življenju je bil bolj reven in skro-

»Hočeš še?«

»Sel«

V drugič prebije novce fantičku kožo na kazalcu, v tretjič mu jo prebije na dlani, četrtič mu jo prebije zopet na palcu, petič mu jo pribije med palcem in kazalcem. Krvavi fantičku roka in oteka, pa ne odneha; občudujejo ga; tudi sekač ne odneha.

Mož, ki gre mimo in vidi razmesarjeno fantičkovo roko, razžene polkrog in zapodi fantička in sekača.

»Takole, da, takole bi dal sekati svoje jabolko, tudi pisanico! Prinesem i pisanico i jabolko domov. Ne bodo zapazili mati, da sem ju dal sekati! Kaj ranjena roka! Rane se zacelijo same od sebe!« premisli Janezek in išče z očmi sekača, ki seka pod tako težkimi pogoji. »In za denar, za pridobljeni denar si kupim pomarančo. Če že nove obleke nimam, če že ne morem za procesijo, vsaj pomarančo bi imel, kot vsi drugi v novih in nedeljških oblekah, ko vsi drugi, katerih starši so premožni. In vsaj malo, malo bi pri vsej revščini doma občutil Veliko noč tako, kakor jo čutijo vsi ti srečni po dvorišču, ki imajo nove obleke, ali vsaj nove klobuke in čevlje.«

Ko komar siten in nadležen je Tonček, lazi za Janezkom in ga zbada in mu greni že itak žalostne trenutke. »Kaj ne razbereš no pritrkavanju, da vsak hip pride procesija iz cerkve? Glej, ljudje se že razveščajo! Edaj se preoblečeš?

Možno je, da so nekatera mila dobre. Boljše, kakor Schicht-ovo ni niti eno. Najboljše je edino:

Schichtovo milo

znamka „Jelen“.

Kupujte le najboljše milo! Pri uporabi se izkaže, da je najcenejše.

Bodite previdni, ako Vam ponujajo druga mila kot „ravno tako dobra, kakor Schicht-ovo.“

Za najboljšo kakovost jamčita le ime SCHICHT in znamka „JELEN“.

men, potrpežljiv in ponižen povsod, zato mu je plačilo nebeskega raja zagotovljeno.

Jarenina. Dne 21. marca je preminul 83 letni starček Ivan Sekol. Bil je eden izmed najstarejših in navzornejših jareninskih kmetov. Rodil se je na mali kmetiji, kjer je tudi kot mož gospodaril. S svojo marljivostjo si je pripravil lepši dom z obširnim posestvom v Gačniku. Pa tudi kot veleposestnik je ostal ponižen, pobožen ter zaveden slovenski kmet. Tu in tam je popeljal svoje prijatelje v svojo ljubljeno gorco, kjer je živahno in šaljivo pripovedoval svoje doživljaje. Večkrat je omenil, da je pričel svojo srečo s par sto goldinarji, a je isto tudi dosegel, ker je znal varčevati. Mnogo je deloval v naših društvih. Bil je več let predsednik Bralnega društva, član načelstva jareninske posojilnice od njene ustanovitve. Brezdelja še celo v sivi starosti ni poznal. Njegovo čednostno življenje ni bilo brez težav! V najlepši dobi mu je umrla ljubljena žena, starejši sin Tone je postal žrtev vojne. Sedaj upamo, da se nepozabni naš Ivan z obema vred raduje v večno lepih nebesih.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Posnemanja vredno! Na sedmini po rajni Marjeti Knezar pri Paulu Korošec se je nabralo za kruh sv. Antona 456 K. Bog naj povrne vsem darovalcem stoterokrat! Domačim in sorodnikom pa izrekamo naše iskreno sožalje!

Polenšak pri Ptuj. Po več ko enoletni težki boleznih, previden s sv. zakramenti, je umrl Martin Kvar iz Lasigovec, v starosti 64 let. Pokojni Martin je vse dneve svoje težke bolezni prenašal z najlepšo potrpežljivostjo in udanostjo v voljo božjo. Bodi mu zemljica lahka!

Polenšak pri Ptuj. O Božiču lanskega leta je poteklo 4 leta, odkar sta bili v Slomih umorjeni dve ženski, Treza in Albina Visenjaki. Kljub skrbnemu poizvedovanju orožništva se ni moglo dognati, kdo da je ubijalec. Še le sedaj po štirih letih je na smrt obsojeni večkratni morilec Čič, nahajajoč se v mariborskih zaporih, izpovedal, da je on v družbi z Zlahtičem umoril ti dve nedolžni ženski, pod pretevo, da ima gospod Visenjaki veliko svoto denarja. Kakor je izpovedal morilec Čič, je bila odločena tudi smrt gospo-

Janezek ne reče ničesar in se mu skuša izmuzniti izpred oči.

Tonček ga je vzel na piko in ga ne spusti. »Saj se sploh ne preoblečeš! Saj niti ne misliš na to! Saj nimaš nove obleke! Glasno in strupeno govori Tonček. Ko da mu preseda, da se upa bos! Janezek v vsakdanji, zakrpani obleki mešati med nje, ki so vsi praznično oblečeni. Ko da mu hoče sedaj povrniti vso tisto sramoto, ki jo je pogoltal, ko mu je zadnjič v šoli učitelj očital nazadovanje in lenobo, namesto njega pa hvalil Janezka, ki ga je prekosil.

Janezku je bridko pri srcu. Za hip se mu vzbudi kes, zakaj ni ubogal matere in ostal doma. Drugi hip mu pride na misel pomaranča, ki jo kupi, če pridobi denarja. Tretji hip mu vskipi v srcu silna jeza na ošabnega in zbadljivega Tončka. Le kaj mu mar? Planil bi nanj, ga položil v blato in vrgel njegov nov klobuk v gnojnico. Pa se naj pomazan in z mokrim klobukom baha! Pa se naj norčuje iz njegove revščine.

»Pa se sploh upaš med nas — tak! In danes!« Rdečica plane znova Janezku v lica. Jezen pogled šine iz njegovih oči na Tončka, roka se mu krči v pest.

»Saj res! Pogled ga, kak je! In bos!« reče fantiček za Tončkovim hrbtom.

Hipoma začuti Janezek, da ga pomilovalno ogleduje in prezirljivo zaničuje več pogledov. Zave se svojega siromaštva. Jeza gine iz njegovih oči, rdečica

darju Antonu Visenjaku, kar pa se ni moglo posrečiti, ker je slučajno Anton ta dan odšel po opravkih v Ptuj.

Sv. Urban pri Ptuj. Ze dolgo ni bilo nič slišati iz naše fare. Tokrat moram poročati en grd zločin, ki se je zgodil 15. marca 1926. Kopali so v vinogradu pri Benku in iz starrega sovraštva je že po dnevi obljubil Franc Urbanja Tomažu Zeleniku, da bo njemu glavo razbil. Da se ne bi nič zgodilo, sta odšla Zelenik in njegova žena brez večerje domov. Za njima prileti Urbanja in začne Zelenika s pestimi biti po glavi, žena Zelenika hoče svojega moža iztrgati iz rok Urbanje in v tem hipu prileti žena Urbanje, Jožefa in udari s krampom svojega brata Zelenika po glavi, da se ta nezavesten zvrne na tla. V istem hipu zgrabi Urbanja Zelenikovo ženo in jo bije z vso močjo po glavi tako, da sta oba v največjem delu za delo nezmožna. Zalostno, da gre sestra nad svojega brata s krampom!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Smrt se kaj pogosto oglašuje pri nas, Skoraj nagloma je izstrgala iz rok staršev edinega sinčka, 11 letnega Henrika Šešerko. V pondeljek je bil še v šoli zdrav in vesel, v petek pa je podlegel vnetju možgan. Vsi šolarji pa tudi odrasli so ga spremili h grobu, na katerem mu je Ozvatič Janez govoril žalostno slovo. Po poslovnih besedah kateheta, so mu šolarji zapeli gniljivo nagrobnico. Počivaj v miru, dragi Henrik. In zopet je prišla smrt k nam in odpeljala seboj v večnost spoštovanega moža, Franca Nedeljko. Pokojni je bil prijatelj debrih knjig in krščanskega časopisja in je veliko bral »Slov. Gospodarja«, knjige Mohorjeve družbe, »Bogoljuba« itd. iz teh je izčrpal tisto živo vero, ki ga je krasila. Bil je tudi član tukajšnjega Apostolstva mož, in se redno udeleževal svetega obhajila. Izdihnil je svojo blago dušo ravno tiste dni, ko so naši možje v farni cerkvi opravljali duhovne vaje — tridnevnic. Silno je želel, udeležiti se teh duhovnih vaj v cerkvi, pa Bog ga je vzel k sebi, da mu s svojo ljubeznijo vrne njegovo ljubezen do Njega. Znanci in prijatelji so na sedmini zbrali lepo svoto za oslepele invalide in Dijaško semenišče v Mariboru. Počivaj v miru blagi mož; odpočij si na božjem Srcu od težav tega življenja! — Pa tudi nekaj veselega moramo poročati. Odkar se nam je vsiljevala »Domovina«, raste število naročnikov »Slov. Gospodarja«. Le v vsako pošteno hišo pošten list!

Slovenjgradec. Dne 19. marca se je v večnost preselil v 77. letu starosti po kratki, mučni boleznih in z Bogom spravljen gospod Mihael Rener, ki je nad 40 let nepretrgoma zvesto in pošteno služil Gollovi hiši. Dolgo vrsto let, ko še ni tekla železnica skozi našo dolino, je rajni Miha kot postiljon prevažal pošto med Slovenjgradcem in Dravogradom. Na njegovi zadnji poti ga je poleg ostalega občinstva lepo počastilo tudi poštno osebo, ki je s predstojnikom vred k večnemu počitku spremilo svojega nekdanjega dolgoletnega postiljona. Tudi krsto so nosili štirje nameščenci našega poštne urada. Naj v miru počiva.

Sv. Frančišek v Savinjski dolini. Protiverska »Domovina« si skuša tudi med nami pridobiti naročnikov, a ji bo temeljito izpodletelo. Njene židovske vsiljivosti in protikrščanskega hujskanja pošteni Ksaverjanji ne maramo in se homo držali našega starega bojovníka za dobro stvar »Slov. Gospodarja«. — Izobraževalno društvo si bo s pomočjo vseh faranov postavilo Društveni dom, ki naj bo spomenik za prosvetno delo vnetih župljanov. Zato pa je dolžnost vsakega, da po svojih močeh pomaga. Res, da živimo v težki gospodarski krizi, ki jo živo občutimo, vendar bo pri dobri volji vsem mogoče, vsaj nekaj prispevati. Dom ne bo morda last kakega posameznika, marveč cele župnije. Izobraževalno društvo in Orel se bosta potem veliko lažje razvijala in delovala. Krščanska društva so pa v sedanjih časih za mladino neobhodno potrebna, če jo hočemo ohraniti na pravi poti. Zato proč z vsemi pomisleki in vztrajno se delo za Društveni dom! — Mnogo družin v naši župniji se pripravljajo na posvetitev presv. Srcu Jezusovemu. Upame, da se bo sad posvetitve tudi dejansko pokazal in da se bo versko življenje čimbolj poživilo.

Koprivnica. Dne 21. marca je priredilo naše društvo predavanje o zdravju. Naprosilo je higijenski zavod v Ljubljani. Gospod Dr. Mikš je s pomočjo lepih primernih slik pojasnjeval v temeljitem predavanju vzroke in posledice tuberkuloze ali jetike pred dvestopetdesetimi poslušalci; delil nam je tudi dobrohotna in potrebna navodila, kako se je treba varovati; strasten kadilec in alkoholik se

beži iz njegovih lic, prsti se mu ne krčijo več v pest. »Sekati sem prinesel . . .« iztisne zamolklo iz grla. Ko da se hoče opravičiti, ker je prišel bos in pa v vsakdanji obleki med nje.

»Pokaži! Kaj imaš? Pomarančo?« V Tončkovih očeh zakari. Dober sekač je, kar ne upajo se mu dati sekati. Vse zaseče, skoro nikoli ne zgreši.

»Pisanico! In jabolko!« Janezek pokaže rdečo pisanico in jabolko.

»Kaj to!« Zaničljivo zamahne Tonček z roko.

Janezek z veseljem občuti, da so pozabili na njegovo zakrpano obleko in preluknjan klobuk. Začuti, da je enak med enakimi in se sme spustiti v pogajanja o pogojih sekanja. Zaničljivega zamahljaja Tončkove roke niti ne opazi. »Hočeš? Na steni! Na en mahljaj! Niti nočem, da se skrije novec v njo . . .«

»To drobno pisanico, ki je morda porbarvan klopotec, sekati na steni?« Proljiv je naglas Tončkove besede, njegov zaničljiv pogled meri Janezka od pohlapljenega, preluknjanega klobuka do bosih, vijoličastih nog.

Tudi drugi pritrjujejo Tončku.

Janezku je vroče. Ve, da gine njegova veljava in pravica biti med njimi, ki so vsi novi; ve, da začne Tonček zopet z zbadanjem, če prekine pogajanja o sekanju. »Kaj govoriš o klopotu! Pisanica je, ko vsaka druga! Mati so mi jo dali. Ali hočeš da dva koraka? In da se skrije novec v njo?«

jetlike najprej naleze; odpirajte in snažite kmečke hiše; skropite pred pometanjem in puščajte radi solnce in zrak v sobe, da uničijo tuberkulozne bacile! Zanimivo je bilo, da smo imeli ravno ta dan tudi sklep duhovnih vaj za naše moše in fante. Gospod misijonar, organizator fantov je nam prav mnogo lepega in koristnega povedal za najlepši del slovenskega bitja, to je za neumrjočo dušo, kako se obvaruje jetike! Ako bomo upoštevali ta zlata navodila, potem bode zdrava duša v zdravem telesu in sreča naša bode res velika! Hvaležni smo! — Naši fanti pa se tudi res gibljejo, pustili so gostilne in ponočevanje, pa vstopili v Prosvetno društvo. Prihodnje nedelje že bodo igrali značilno lepo pa težko igro: Fernando. Močno se veselimo! Koprivnica res napreduje. Na svidenje v nedeljo!

Remšnik. Tiho nedeljo, ponedeljek in torek so peli naši svonovi v slovo razni kmetici pod Sv. Pankracijem pd. Metlikar. Bila je posestnica na Remšniku in nekdanja gostilničarka ter mati več otrok, med njimi tudi sedanje žene gospoda Jožefa Kolečnik. Pokopana je bila v Arvežu, ker je stanovala že preko meje. Zanimivo je, da je želela biti pokopana na Slovenskem, a kaj, ko so predpisi pretrdi in kruti. Zivi pride težko preko meje, a mrtvega pa sploh ne ginstijo drugod kakor preko Spilja. Naj v miru počiva.

Sv. Benedikt v Slovenskih gorah. Razne novice. Med letošnjimi mrličmi nam je posebno žal za dobrega Marijinega družbenika Jožefa Vurcer, želarja v Zagajskem vrhu. Kmalu za njim je nagloma umrla sosedna Ana Crnko; 28. februarja smo pokopali vdovo Jožefo Mlinarič, bivšo posestnico kmetije slavnega Dominika Colnika, kralja Slovenskih gor. Podedovala je 30.000 goldinarjev za svojim bratom Janezom Nedok, sodnikom v Cirknici na Kranjskem. Za ta denar je kupila kmetijo, ki jo ima sedaj nje hčerka, omočena Ploj. Dne 11. marca je umrla v Obratu bivša kmetica vdova Katarina Čuček, sestra nekdanjega župnika v Apačah, Jakoba Hanžiča. Dne 23. marca pa je v Ihoivi umrl Jernej Ješovnik, zaveden in delaven kmetovalec. — V pustnem času smo imeli 13 porok. Neveste smo izvažali, kar 6 jih je šlo iz župnije, med njimi Marija Zupe, dobra hčerka župana Franca Zupe, ki se je kot žena Franca Malke preselila v Mozirje v Savinjsko dolino. Bila je pridna družbenica in spretna igralka. V zameno smo dobili tri žene iz sosednih župnij. — Načrt nove ceste Sv. Benedikt—Gornja Radgona je bil dovršen koncem leta 1925. Pričakujemo, da nam za njo naši poslanci izposlušajo državni prispevek. Ko se to zgodi, jo bode začela graditi okrajna zastopa gornjeredgonski in lenarški. Silno potrebni smo te cestne zveze. — Da je Sv. Benedikt zdrav kraj, pričajo stari ljudje. Vdova Barbara Kukovec v Stajngrovi je v 90. letu, vdovec Janez Tomazič na Ročici pa v 92. letu. — Veselimo se 60 letnice »Slovenskega Gospodarja«, ki šteje v naši župniji skoraj 200 naročnikov. Zato smo dali liberalni in protiverski »Domovini«, ki so je tudi k nam poslali nad 50 iztisov, returkarto v Ljubljano. List, ki tako grdo psuje našo katoliško vero, naše šole in duhovnike, ki hoče pokvariti naš narod, ni vreden da bi prihajal in krščansko hišo.

Črešnjavec—Selnica. (Neprevidnost ali zloraba.) Viskoki gospodje demokratariji iz Ruš imajo v Črešnjavcu v najem lov, katerega pa zlorablajo s tem, da trosijo blizu divalščih strup. Posebno v zadnjem času smo enega lovca videli okoli stopati, ne da bi bil prej naznanjen. Pravijo, da je strup za lisice, ali njihov namen je, več ko mogoče veliko psov in mačk ugonobiti. Ravno sedaj se je videlo na več krajih ležati poginule pse, pa tudi par mačk se je ob zadnjem lovu ustrelilo. Ne pomislite se tudi, da bi lahko kakšna druga žival zašla ter bi se zastrupila. Zatorej se je sklenilo, da bodo imeli sedaj ti demokratariji iz Ruš zadnjikrat lov v najem. Naj si rajši v svojem kraju zastrupljajo živali.

Gornja Radgona. Enaindvajsetletni dimnikarski pomočnik Ivan Čizmesija, rodom Hrvat iz občine Kraljevec pri Zagrebu, je dne 20. marca do smrti pobil 19 letno Jožefo Lovrec, hčerko Fišerjevega kočijaža v Zlatorogu v Plitvičkem vrhu. Baje ga deklica ni marala in se je nad njo tako nečloveško maščeval. Zločinec se je zbal svojega groznega dejanja ter skočil v Muro. Voda pa mu je bila premrzla, zato si je premislil in priplaval na suho. Tu pa so ga zgrabili oročniki in spravili v mariborske zapore. — V nedeljo, dne 21. t. m., po rani sveti maši je izbruhnil ogenj v gospodarskem poslopu hotelirja Kolerja v Gornji Radgona. Na pomoč sta prihiteli domača in mestna požarna bramba. Da ogenj ni objel sosednih poslopij, gre zahvala tudi občinstvu, ki je pod spretnim vodstvom par strokovnjakov dalo na razpolago vse moči, da prepreči večjo nesrečo. — Na cvetno nedeljo je uprizorila tukajšnja Dekliška zveza v posejilnični dvorani tridejansko igro: »Iz tmin proti Solncu«. — Razmere v opekarni so tako daleč dozorele, da tudi nasprotniki uvidevajo, kako nemodro so ravnali, ko so nastavili Markoviča za ravnatelja in so mu to-

»Na dva koraka že! Da se skrrije novc, nočem! Saj niti pomaranče ne sekam pod takimi pogoji!«

Janezek se pogaja, pogaja, popušča, slednjič še skoro prosi Tončka. Iz strahu, da mu začne zopet oponašati preluknjane klobuk, zakrpano obleko in bose noge, ne prikne pogajanj. V dnu srca klije upanje, da Tonček le ne zaseče. Upanje klije, da prinese domov in pisanico i jabolko i pomarančo in morda še kaj denarja.

Nato se zgodi naglo in pobliskovito, da se Janezek skoro ne zave, kedaj se je zgodilo: Tonček zamahne, rezko zahrešči lupina pisanice. Janezek se naglo skloni in zgrabi za pisanico. Ko da ne verjame, da jo je zasekal Tonček.

Ko ris se vrže Tonček nanj in mu jo iztrga in pokaže drugim, ki ugotovijo, da jo je pošteno po vseh predpisih zasekal in da je njegova. »Pa mi jo je hotel vkrasti . . .« bruhla Tonček ogorčeno in jezno pogleduje Janezka.

»Samo pogledati sem hotel . . .« se opravičuje Janezek. Vidi, da vsi pritrjujejo Tončku. Vroče, vroče mu je pri vsem mrazu, rdečica mu plane v lica, nemiren ogenj gori v njegovih očeh, ves zbehan in ko v vročici reče: »Hočeš še jabolko?« In pozabi navesti težje pogoje. Burno mu bije srce. Ko da ga je izguba pisanice brez dobička, za katerega bi si kupil pomarančo, čisto zmedla in še vedno ne more verjeti, da jo je res izgubil. Položi jabolko v klobuk.

liko zaupali. Naša kritika v »Slovenskem Gospodarju« je bila popolnoma pravilna.

Celje. Papirna trgovina Slomškove tiskovne zadruge v Celju, tik Marijine cerkve se vedno lepše razvija. Kako tudi ne, saj dobiš tukaj vse, kar ti more nuditi te vrste trgovina. Novejši čas ima na razpolago tudi krasne molitvenike, rožne vence, križe, kipe itd. Takšnega blaga ti ne nudi v Celju nobena druga trgovina. Danes ima v zalogi že toliko blaga, da prodaja tudi na debelo. Kadar prideš v Celje, ne zamudi si ogledati čedne Slomškove trgovine pri Marijini cerkvi.

Celje. Kramarica pri Sv. Jožefu je pripovedovala, da so jo romarji na praznik sv. Jožefa vpraševali, kdaj je bila v Celju tako velika povodenj, da je odnesla brv čez Voglajno. Ko jim je povedala, da lansko jesen, so se silno čudili, kako da še do tistega časa ni bilo mogoče postaviti nove brvi, ki je tako nujno potrebna. V pomirjenju razočaranim tujcem lahko povemo, da se vrše dalje časa velika pogajanja med okoliško in mestno občino, koliko naj vsaka prispeva za novo brv. Če bodo pogajanja tako naglo napredovala, je upanje, da bodo prihodnje leto že lahko hodili romarji sv. Jožefa čez popolnoma novo brv.

Gaberje pri Celju. V sredo, dne 24. marca smo pokopali 25 letnega fanta Karola Sredovnik iz Gaberja. V nedeljo zvečer, dne 21. marca ga je ustrelil vojak pri smodišnici blizu okoliškega pokopališča, ker se ni zmenil za klic: »Stoj!« Kadar vas vodi pot mimo vojaških objektov, bodite pozorni in previdni! Ta žalosten slučaj je pač dovolj glasen opomin.

Sv. Krištof pri Laškem. Dne 20. marca med 7. in 8. uro zvečer je bil napaden od treh maskiranih roparjev mladi posestnik na Strnici št. 31, gospod Vladimir Kačur. Roparji so ga zvezali, z gobo zamašili usta, mu odvzeli 121 dinarjev gotovine, 1 škatlo globina, 1 škatlo vžigalic, nekaj kovanega drobiža, pol rokava od sukne, ga na to razvezali in odšli. Malo poprej je plačal strešno opeko v trgovini gospoda Puncerja. Ko bi tega ne bil, bi bil ob večjo svoto denarja. Da se mu ni še kaj hujšega zgodilo, smo vsi veseli, kdor ga pozna. Rop se je izvršil na okrajni cesti na prostoru, kjer se od te ocepni občinska cesta, ki vodi proti hiši gospoda Peteka. Pred 14. dnevi je glasoval občinski odbor o naknadnem povišanju občinskega proračuna za 100.000 dinarjev namenjen zgradbi bodoče ubožne hiše. Občina ima danes v Hiralnici v Vojniku šest oseb. Kdor pozna občinsko gospodarstvo, ta ve, kaj stane za toliko oseb hiralnična oskrbnina. S poviškom proračuna s to svoto bi bil naš kmečki in obrtniški stan malenkostno obremenjen, pač pa milijonski kapital rudnika. Može, kateri so se na to spomnili, so vredni, da se jim vsak človek, ki malo razume socialno vprašanje, odkrije. Pomilujemo tiste može, ki ne razumejo tega vprašanja, ne znajo ugodnega finančnega položaja občine izkoristiti v človekoljubne namene, so se pridružili onim gospodom občinskim odbornikom — uslužbenecem rudnika — ki so dolžni, da rudnik zagovarjajo, in ga hočejo tudi ti zagovarjati. Po mnenju pametnega in razodnega ljudstva ne zasluži druge nagrade, kot da bi posameznemu protiglasovalcu izročili enega ali pa več v brezplačno oskrbo nekaj onih oseb, ki so po božji in človeški postavi vredne in potrebne že zdavno, hiralnične oskrbe.

Za proglasitev Slomška — blaženim.

»Oglasnik« lavantinske škofije je prinesel naslednje:

Iz nabožnega in drugega časopisja preteklih 4 mesecev je znano, kako jasno in silno se je ob 125-letnici Slomškovega rojstva pojavila želja vernega slovenskega ljudstva in njegove duhovščine, da bi mogli tega svojega nepozabnega škofa častiti na altarjih kot svojega nebeškega varuha in priprošnjika.

Kot »tolmač teh splošnih želj« je skupščina duhovnikov III. reda sv. Frančiška v Mariboru vložila dne 1. decembra 1925, kakor njena podružnica pri Sv. Lenartu v Slov. gor. že dne 9. novembra i. l., dobro utemeljeno prošnjo, da naj škofijski ordinariat stori potrebne korake za beatifikacijo škofa Antona Martina. V zmislu cerkvenopravnih predpisov je na sestanku dne 17. marca 1926 izvolila za zastopnika svoje prošnje ali za postulatorja pri škofijstvu premeta dr. Ivana Tomaziča, katero izvolitev sem dne 22. marca 1926 odobril in potrdil.

Z dvorišča odhajajo šolarji, šolska zastava že vihra pred šolo, učitelj že zbira mladino. »Sekaj!« Skoro prosi Tončka. Ve, da v temi po procesiji ne bodo več sekali. Ali naj se vrne brez pisanice, brez pomaranče in brez denarja domov? O, saj mora, mora zgubiti Tonček! Če vidi Bog njegovo revščino, njegovo skrb, njegov strah in njegove želje, ne bode dopustil, da zaseče Tonček tudi jabolko.

»Naj bo!« Skoro milostno se odloči Tonček. Zamahne. Jabolko v klobuku se zaziblje.

Urno se skloni Janezek, ga zgrabi in krčevito stisne z obema rokama.

Tonček plane nanj in ga zgrabi za vrat. »Pustiš jabolko, ki je moje? Zasekal sem ga!«

»Ne spustim! . . . Saj to ni mogoče! . . . Oboje izgubiti, pa brez dobička . . .«

Janezek hrope in stiska, stiska jabolko, da mu se lušči vela koža. Prsti se mu vsesavajo v mehko ja bolko.

»Tončkovo je jabolko! Po vsej pravici in resnici! Pa mu ga hoče odnesti!« je enoglasna sodba vseh gledalcev. In v ogorčenju pomorejo Tončku, da se dokoplje do jabolka in izvleče iz njega novc. »Napol gnilo je in vso zmečkano!« reče in ga zažene v gnojnico. In v jezi se zopet zakadi v Janezka.

Na Janezka padajo drobne pesti, Janezka se nemilo dotikajo novi čevlji. Obupno se brani. Ni samo obramba, ki ga sili k obupu, več je: Izgubil je pisanico, izgubil je jabolko brez dobička! Domov naj gre

Postulatorjeva naloga je, da začne zbirati Slomškove spise in podatke o njegovem življenju in delovanju ter tako pripravi gradivo za škofijsko komisijo, ki se bo svedobno sestavila, da zadevo natančno preišče, presodi in predloži na pristojnem mestu v Rimu.

Ker živo želim, da bi se delo pospešilo, in bi imeli — če je božja volja tako — ob 700letnici lavantinske škofije leta 1928 pokazati že neka pozitivnih uspehov, zato vabim in prosim drago mi častivredno duhovščino:

1. Sleherni, kdor je v srcu za to, da bi se nam naša želja izpolnila — in kdo bi ne bil za to —, naj si brez odlaganja zabeleži bodi lastne spomine na škofa Slomška, bodi to, kar je o njem slišal od eventualno še živih sodobnikov in drugih njegovih častilcev, ali kar je bral o njegovem čednostnem življenju in blagoslovljenem delovanju.

2. Naj zbere na posebnem prostoru, kar se nahaja Slomškovih pisem, spisov, knjig ali drugih predmetov, v njegovi lastni ali v tamkajšnjem župnijskem arhivu ali od drugod. Tu sem bi spadali tudi tozadevni sestavki v časopisju v Slomškov spomin, ali vsaj beležke, v katerih listih se najdejo te vrste sestavki in poročila.

3. Gospodje dušni pastirji naj vzbujajo med verniki zanimanje za to važno in sveto stvar, pa naj jih povabijo, da se oglasijo tisti, ki vedo kaj povedati o Slomšku, ali imajo v svoji lasti kaj sličnega, kakor je navedeno pod točko 2. — Imena in naslovi priglasišev naj se škofijstvu že sedaj naznanijo ali vsaj zabeležijo.

V teku enega ali dveh mesecev bodo župnijski uradi prejeli vprašalne pole, ki jih bo treba izpolniti ter vpsolati, da tako dobi postulator potrebnih podatkov za svoje nadaljnje delo.

Med tem pa hočemo vsa skupaj, duhovniki in verniki, moliti k ljubemu Bogu, naj po svoji sveti Previdnosti poveliča svojega zvestega služabnika Antona Martina Slomška — v svojo slavo in v duhovno korist, kakor lavantinske škofije, tako vseh vernih Slovencev!

V Mariboru, na praznik Marijinega oznanjenja, dne 25. marca 1926.

†Andrej, škof lavantinski.

To izporočamo p. n. javnosti s tem namenom in s to željo, da bi tudi lajki, častilci Slomškovi, ki jih je gotovo zelo mnogo, po svoje pomagali pospešiti to važno zadevo. Kdor ima kakšne podatke, spomine ali spise, ki se nanašajo na tega našega vzor-moža, naj v smislu zgornjih, v prvi vrsti duhovščini namenjenih naročil, ki pa v istem obsegu veljajo vsem vernim Slovencev, to naznani pristojnemu dušnemu pastirju ali naravnost lavantinskemu škofijstvu.

Kaj je novega?

NAROČNIKOM IN ČITATELJEM »SLOVENSKEGA GOSPODARJA« ZA VELIKONOČ 1926.

Nikdar še ni moglo uredništvo in upravništvo »Slovenskega Gospodarja« s takim veseljem svojim naročnikom in čitateljem, pa tudi pridnim sodrušnikom voščiti radostne Velike noči, kakor letos, ko pošilja to voščilo v tako lepem in vsebinsko bogatem »Slovenskem Gospodarju«. Upamo, da smo vas s to številko razveselili za lepe praznike. Zagotavljamo Vas, da Vas bomo za naprej vedno v določenih presledkih. Ravno tako pa smo prepričani, da nas boste tudi Vi razveselili in bomo skupno razširili »Slovenskega Gospodarja« v vsako hišo po naših lepih krajih, ki naj jih od mrtvih vstali Gospod milostno blagoslovlja in čuva vse, ki v njih prebivajo!

Obhajajte veselo Veliko noč!

Uredništvo in upravništvo »Slov. Gospodarja.«

brez pisanice, jabolka in pomaranče? In mati mu je branila iti z doma, da ga ne bi zbadali! In jabolko, ki ga je hranila vse od jeseni, da mu ga da za Veliko noč mesto pomaranče, ki je ni mogla kupiti, to jabolko je zagnal Tonček v gnojnico!

Janezek suje, grize, se oteplje z glavo, z rokami, z nogami udarcev, ki dežujejo nanj. Njegov bes in obupna bramba le podžiga napadalce, zlasti tiste, ki občutijo ostrino njegovih zob. Deset jih napada.

Oster klic mahoma razprši klopčič, ki se vije okoli Janezka.

Ko se zave, da ne padajo več udarci po njem in ga ne suvajo novi čevlji, opazi na sebi strog učiteljev pogled.

»Tako torej! To mi napraviš ti, Janezek . . .« reče učitelj jezno in žalostno, ko vidi njegovo pokrpaon in v rvanju raztrgano, vsakdanjo, z blatom uamazno obleko, njegove bose, višnjeve noge, njegov od udarcev marogast obraz in v blato poteptan, zmečkan klobuk.

»Gospod učitelj . . .« zajeclja Janezek in se dviga s tal.

Ničesar ne reče učitelj, obrne se in odhiti k šolarjem.

Janezka silno zaboli pri srcu, stisne ga v grlu, zapeče ga v glavi. Pobere zamazan, pomečkan klobuk in se plazi čez plotove in po dvoriščih domov. Opazi, da hiti France k cerkvi v ozki obleki, ki so jo mati posodili pri sosedovih, iz žepa mu gleda jabol-

Današnja številka »Slovenskega Gospodarja« ima dve prilogi in sicer slikano prilogo »Novice v slikah« in »Gospodarske novice«. Čitateljem priporočamo, da te priloge posebej shranjujejo, bodo vedno poučne in zabavne!

Slike za prilogo. Vse prijatelje »Slov. Gospodarja« prosimo, da nam pošiljajo slike, da jih moremo priobčiti v prilogi. Slike morajo biti fotografije, pa zelo dobre, jasne, ostre. Poslati se morajo do 5. dne v mesecu na uredništvo »Slovenskega Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta 5. Se priporočamo za vsako znamenitejšo sliko, več jih bo imelo uredništvo na razpolago, bolj bodo »Novice v slikah« zanimive.

Kraljevo kronanje. Kakor pripovedujejo, se bo dal kralj Aleksander v letošnjem poletju kronati za kralja. Del slovesnosti se bo vršil v samostanu v Zici, del pa v Zagrebu. Po ostali državi bodo istočasno velike slavnosti. Po izvršenem kronanju pričakujejo obisk italijanskega kralja in francoskega predsednika.

Na seji širšega okrajnega odbora SLS za okraj Maribor desni breg, ki je bila na Cvetno needljo, je poročal g. poslanec Vesenjak o gospodarskem in političnem položaju, tajnik Kranjc o časopisju in o organizaciji SLS, ki je v okraju do zadnje župnije prav podrobno izvedena. Sejo je vodil načelnik okrajne organizacije poslanec Falč.

Osrednja štajerska vinarska zadruga v Mariboru je začela poslovati. O važnosti te zadruge in njenem delu bomo prihodnjic priobčili kaj več.

Nova elektrarna v bližini Maribora. Pred vojno je nameravala mariborska občina zavezati Dravo pri Kamnici ter postaviti veliko elektrarno, kjer bi dobivala tok za mesto Maribor. Prehitela jo je švicarska družba, ki je zgradila elektrarno na Fali. Na ta način je mariborska občina ceneje prišla do potrebnega toka, kakor če bi si mogla graditi lastno elektrarno. Koncesijo za zgradbo pa ima občina še vedno. Zadnje čase se je raznesla okrog novica, da graditev elektrarne pri Kamnici še ni padla v vodo. Za načrt se baje zanima zagrebška občina. Zagreb se vedno bolj razširja v velemesto, nima pa dovolj električne sile, da bi zadovoljil vsem potrebam meščanov. Zato je nameravala zagrebška občina zgraditi elektrarno pri Krškem na Savi. Pogajanja za odkup zemljišča so se že vršila, toda kmetje-poseselniki so bili predragi in do odkupa zemljišča še ni prišlo. Poleg tega bi dajala Sava premalo moč in bi nova elektrarna le deloma krila potrebe Zagreba. Edino na Dravi se da v Sloveniji zgraditi elektrarno v velikem obsegu, kot je ona na Fali. Zato namerava baje zagrebška občina zgraditi pri Kamnici elektrarno ter napeljati tok po daljnovodih v Zagreb.

Za prebivalstvo ob severni meji. Po novi trgovinski pogodbi z Avstrijo bodo obmejne izkaznice (prolaznice, dvoletniške legitimacije itd.) imele veljavo eno leto. Poslanec Franjo Zebot je dne 22. marca v skupščini v odboru za trgovinsko pogodbo obširno govoril o pritožbah prebivalstva na meji. Zahteval je, da se naj krivice in šikane odpravijo. Predlagal je, da bi naši ljudje smeli vstopati tudi v avstrijske vlake, ki vozijo po našem ozemlju. Osebnih vlakov iz Dunaja naj bi obstali tudi na Pesnici. Minister Krajač je obetal, da bo podpiral želje naših obmejnih občin.

Mlini ob Muri v Avstriji. V Slovenskih goricah je premalo mlinov, ki bi mogli zamleti pšenico, rž, ajdo, ječmen in drugo zrnje. Radi tega smo se borili takoj, ko se je določila nova državna meja, za to, da se dovolj prebivalstvu med Muro in Dravo uporaba mlinov in žag ob Muri na avstrijski strani. Par mlinarjev v Slovenskih goricah, ki pa niti ne morejo oskrbeti domače občine z moko, je dne 11. marca t. l. napravilo vlogo na glavno carinarnico v Mariboru in je zahtevalo, da se ukine prevoz žita v avstrijske mline. Carinarnica je z dopisom št. 7963 dne 16. marca t. l. ugodila zahtevi mlinarjev in prevoz zrnja v avstrijske mline je bil tik pred prazniki ustavljen. Ta prepoved je hudo zadela prebivalstvo v severnem

delu Slovenskih goric. Velika noč je tu, a moke nil Vrli župan občine Polička vas g. Ivan Breznik se je v imenu drugih obrnil do podpisane s prošnje, da izposluje zopetno dovoljenje za uporabo avstrijskih mlinov. Posrečilo se mi je, dokazati oblasti, da tistih par malih mlinov med Muro in Dravo na noben način ne more zamleti vse pšenice, rži in drugega boljšega zrnja, kar ga ljudje v tem ozemlju potrebujejo za živje. Saj imajo tukajšnji mlini vodo samo kadar se sneg tali ali pa ob velikem deževju. To priznavajo pametni mlinarji sami. Naš kočar ali viničar pa ne more trohica zrnja nositi ali peljati 30 do 40 km daleč v Fram. Nismo proti poštem mlinarjem, ali gla vne so zahteve in potrebe prebivalstva. Radi tega sem storil takoj potrebne korake in zahteval v imenu občin in ljudstva sploh, da se zopet dovoli uporaba mlinov in žag v Avstriji. Carinarnica v Mariboru je nato z dopisom K Br. 7963 dne 24. marca naročila carinskemu oddelku Sladka gora, Ceršak, Sv. Kungota in St. Ilj, da ne smejo delati nobenih zaprek ljudem, ki peljejo zrnje za lastno uporabo v mline v Avstriji. Pač pa mora vsakdo, ki pelje zrnje v mlin, ali ga nese, imeti v rokah uradno potrdilo občinsk. urada, da v bližini ni takih mlinov, na katerih bi lah ko predelati žlahtno zrnje v moko. Na to potrdilo mora župan dajati pečat in svoj podpis. Carinarnica v Mariboru je v svojem dopisu še posebej naročila carinskemu odelkom, da morajo iti ljudem na roko posebno radi velikonočnih praznikov. Tako je hvala Bogu ta zadeva sedaj dobro rešena. Prosim pa vse prizadete občine in posameznike, da me naj takoj obvestijo, če bi zopet ne bilo kaj v redu. Ker ne morem vsem prizadetim posebej pisati, Vam sporočam to potom »Slovenskega Gospodarja«. Velikonočne po zdrave! — Franjo Zebot.

Požar na železnici. Ko je vozil tovorni vlak iz St. Ilje v Maribor, je proti Pesnici začel z lesom naložen vagon goreti. Na Pesnici so ga takoj odklopili, telefonirali pomariborsko požarno brambo, ki je takoj prihitela gasit. Vročina je bila izrenda in rešiti se je dalo prav malo. Gmotna škoda je velika.

Neverjetno. Zgodilo se je, da sta se dva nemška gostilničarja iz graške okolice po dolgem obnavljanju vendar zopet odločila za obisk spodnještajerskega vinogradnika, s katerim sta imela pred vojno dolgoletne kupcijske zveze. Z uvoznim dovoljenjem v žepu jo mahnela v naše vinske gorice. Vinogradnik sprejme z veseljem stara kupca in kmalu je pogodba sklenjena v obojestransko zadovoljnost. Eden se je veselil dobrega vina in razmeroma nizke cene, drugi, da dobi denar za plačilo dolga in nakup galice in drugih potrebščin za poletje. S kontrolnim listom naših finanč. odpravljenega vino je med veseljem pokanjem bičev in vriskanjem foringašev srečno dospelo na železniško postajo in odtod na carino. Tu pa so zahtevali naenkrat še potrdilo, da je imenovani vinogradnik »platil vse poreze« (davke). Nemška kupca sta sicer trdila, da ju to nič ne briga, toda vino ni smelo naprej brez lega potrdila. Težkim srcem sta torej šla na davkarjo. Toda o groza! Kmet je z davki zaostal za pol leta. Potrdilo o plačanih davkih se ne more izdati. Kaj sedaj? Imela sta že velike stroške, zamudila sta več dni, vino nujno rabita, imata dobro kapljico že na obmejni postaji, dovoljen uvoz, toda izvoz je — nemogoč, ker kmet ni plačal vseh davkov. Vsa obupana se vrnela na carino. Končno se dovoli, da smeta vino odpeljati, ako plačata štiri odstotke od vinske vrednosti kot varščino za neplačane davke. Težkim srcem sta odšla tudi ta denar, blagoslovljala modre odredbe naše vlade in s trdim sklepom, da se nikdar več ne povrneta v blaženo Jugoslavijo po vino, sta jo mahnila zopet nazaj proti Gradcu.

IZ NASIH MEST.

Maribor.

Dijaški dan je proslavilo mariborsko katoliško dijaštvo na praznik sv. Jožefa. Dijaki so pričeli proslavo s prejemom sv. zakramentov in službo božjo. V dvorani Zadruga gospodarske banke se je dopoldne vršilo zborovanje, na katerem je govoril tudi dr. Korošec. Popoldne se je vršila slavnostna akademija. Dijaškega dneva so se udeležili zastopniki dijaštva iz Ljubljane, Celja, Ptujja in Zagreba. — Katoliška omladina je praznovala na praznik, v četrtek, dne 25. marca obletnico razvitja prapora. Napravila je obhod z godbo po mestu. Društvo je zelo agilno

ko. Zapazi Miciko, hitečo k cerkvi v preohlapni obleki, ki jo je materi podarila poštarica. V roki drži rdečo pisanico. Vidi Joška, ki se igra na pragu z jabolko in rdečo pisanico.

Janezek se ne more več premagovati. Silno za-joče. Obup, kes, jeza na vse zveni iz njegovega joka.

Jožek preneha z igranjem, začudeno pogleda brata in steče povedat materi.

»Križani Bog, kak pa si?« se zgrozi mati, ko ga zagleda. »In še danes sem ti pokrpala in osnažila obleko.«

Še huje joče Janezek.

»Nesrečni otrok! S kom si se zopet ravsala? Kje imaš pisanico in jabolko?«

V Janezku kipi vse skozi solze in jok: »Zakaj mi niste kupili nove obleke?«

»Kaj sem jo mogla?«

»Vsaj pomarančo bi mi kupili! Vsak drugi jo ima, le jaz ne!« Trmasto govori Janezek in glas mu drhti v joku ko da hoče vso svojo jezo iztresti na mater.

»Da atek še živi, bi imel novo obleko, dobil bi pomarančo . . .« Jok, krčevit jok pretrga materi besedo.

Janezek bridko občuti materine solze. S trmo si srca ni olajšal. Še huje mu je. Počilo bi mu srce v vsej tej nesreči.

Ali je v vsej fari, ali je vsenaokoli, koder vidi oko, ali je kje na božjem svetu nesrečnejše srce ko

Janezkovo? In ravno danes! Ravno sedaj ob Vstajenju!

Topiči pokajo. Pred cerkvijo plapolajo cerkvene bandere. Ubrano pritrkavajo v stolpu, prelepo pojo zvonovi. Ne vabijo več, nič več ni v njihovi pesmi na petega pričakovanja. Veliko, silno radost oznanjajo čez hribe in doline, preveliki skrivnosti pojejo udane hvalnice? »Gospod je vstal . . .«

Srca so polna, iz obrazov žari veselje vsem, ki stopajo za plapolajočimi banderami, vsem, ki prisluškujejo cingljanju zvončkov ob nebu, vsem, ki čuvajo domove in poslušajo radostno pritrkavanje v zvoniku.

Janezek beži pred procesijo, pred plapolajočimi banderami, pred cingljanjem zvončkov ob nebu, pred vsem tem veličastvom in sijajem. Ah, saj ne sodi v vso to razkošje, o katerem je sanjal in se pogovarjal z brati in sestricami vsak dan vse od Božiča. S svojo nesrečo v srečo, s svojo žalostjo in obupom ne sodi v to razkošje. V svoji raztrganosti, pomazani obleki, po izgubi jabolka in pisanice, po pretepu, po krčevitem materinem joku, ki ga je povzročil, niti ni vreden, da bi vsaj od daleč gledal procesijo. Ni vreden, da bi okusil v srečo vsaj trohico tiste radosti, ki polje sedaj po žilah slehernega in ki žari iz obraza tudi najbednejšemu v procesiji in med gledalci.

Ni vreden, ni vreden po vsem tem!

Solze se suše v očeh, telesce se pa tem huje stre sa v žalosti in jezi in osramočenju. Ko v krču se stre

ter namerava postaviti celo svoj dom. — Mariborska družba so proslavila »Materinski dan« z raznimi prireditvami. Najlepše je uspela akademija Orliškega krožka, koje se je udeležil tudi škof dr. Karlin in mariborski župan dr. Leskovar. — Krščansko žensko društvo je izročilo prevr. škofu dr. Karlinu diploma častnega članstva v znak hvaležnosti za njegovo naklonjenost napram društvu. — Mariborska družba se v mestu zelo širi. Število naročnikov je leto naraslo za 70 odstotkov od lanskega. — Počitnice za mariborskih solah so se pričele v sredo, 31. t. m. Ulice so zopet postale bolj puste, ker ni več živahnih dijakov. — Na mariborskih srednjih solah se je vršila preiskava radi raznih nerednosti. Na ženskem učiteljsku so odkrili celo velik primanjkljaj v blagajni, katerega pa je poravnal neki mariborski advokat. Kakor se sliši, bo več profesorjev prestavljenih, nekateri pa upokojeni. — V mestu se je pojavila nekaj Armencev, ki nabirajo z dovolitvijo velikega župana prispevke za siromašno armensko decu. — Srednja vinarska šola dobi svoje lastno poslopje. Dosedaj je bila nastanjena v Kmetijski šoli, toda premali prostor je ovtaral oba zavoda. — V mestu je zelo razširjena influenza. Mnogo ljudi boluje na tej sitni boleznii, smrtnih slučajev pa še k sreči ni zahtevala. — Zaježersko društvo je priredilo na vrtu hotela Halbwidl razstavo domač. zajcev, ki je vzbujala splošno zanimanje. — Tatovi so v mestu zelo prefrigani. Nedavno so obiskali mariborske šole ter okradli blagajne. Elegantno oblečen goljuf pa je te dni oškodoval dve trafikantini za več tisoč dinarjev. Ukradel jima je več dragih kolek. — Razne nesreče so v mestu zelo pogoste. Zele Ivan, 45 letni ključavničar v železniški kurilnici se je pri popravilu stroja ponesrečil in dobil rano na glavi ter telesne notranje poškodbe. Potež Alojzij, 59 letni železničarski kotlar, se je istakato ponesrečil. Na desno nogo mu je padla 300 kg težka železna plošča in mu zmečkala stopalo. — Potočnik Alojzij pa je prišel po nesreči z levo roko v stroj, ki mu je odrgal dva prsta. Vsi so bili prepeljani z rešilnim vozom v bolnico. — Na postaji Pesnica pri Mariboru se je vnel vagon lesnega oglja. Zažgala ga je iskra iz lokomotive. Gasit je prihitela mariborska požarna bramba, ki je pogasila tleče oglje še le po večurnem napornem delu. — Stavbena podjetnost se je v Mariboru na pomlad oživila. Mestna občina je dogradila hišo v Franciškanski ulici, veliko stanovanjsko hišo v Smetnovi ulici pa zdaj zida. V načrtu ima občina še graditev malih, cenih stanovanjskih hišic, katere bo deloma zgradila sama ter jih prodala na odplačilo v obrokih, ali pa jih bodo zidale stanovanjske zadruge. Veliko zanimanje je vzbudil tudi načrt župana dr. Leskovarja, da sezida občinsko občinsko hišo ali rotovž. Dosedanje poslopje je premajhno; sezidano je bilo pred 400 leti. — Pokojninski zavod je sezidal na Kralja Petra trgu veliko hišo s 35 stanovanji.

Celje.

Iz Savinje so potegnili v Petrovčah pri Celju nekdanje-ga komija pri Stermeckiju v Celju, Pankracija Poteka. Ni znano, ali gre za samomor ali za nesrečo. — Vojaška straža pri smodišnici pri pokopališču je ustrelila 25 letnega Karla Sredovnika, ki se je neprevidno približal smodiščici ter ni obstal na klic »Stoj!« — V zaporih sodišča si je prerezal žile jetnik Salamun. Ohranili so ga pri življenju. — Novo pokopališče si žele napraviti lazaristi pri Sv. Jožefa, ker je okoliško preoddaljeno. — Nepoštenega uslužbenca so zasačili na celjski pošti. Ivan Osamir je odpiral v Amerike došla pisma ter kradel iz njih denar. Njegova čemerna zapravljenost ga je izdala in sodišče mu je prisodilo tri mesece ječe.

Ptuj.

Dne 30. aprila so bile v minoritski cerkvi blagoslovljene nove orglje. Vršil se je nato cerkveni koncert, pri katerem je sodeloval tudi slavni pevec, franciškanski pater Kamilo Kolb. — Stavbeno gibanje v Ptujju je precej živahno. Letos bodo dograjene tri hiše, katere so začeli zidati lani; zidajo jih: trgovec Vrabl in podjetnika Treo in Paulih. — Nasproti glavarstvu podirajo staro hišno poslopje, ki je kvarilo vso okolico. — Okrajni zastop ptujski je na raznih križiščih okrajnih cest dal napraviti kažipote in daljinarje. Komaj pa so bile tablice nameščene, že so se našli ljudje, ki so čutili potrebo, da jih uničijo. Ravnotako so doslej neznanstori izruvali in posekali na več krajih ob okrajni cesti drevesa. Oblastvo so uvedla preiskavo in zasledovanje krivcev. Bilo bi želeli, da ljudstvo samo v tem oziru oblastem na roko, da dobe zlobneži, ki dotičnemu kraju nikakor ne delajo časti, zasluženo kazni.

Shod radičevcev pri Sv. Petru pri Mariboru. Od Sv. Petri pri Mariboru smo prejeli: Saj res, tudi nas je počastil na Jožefovo g. Lipovšek s svojimi gospod-

sa telesce, v grlu potrkavajo glasovi, ki ne morejo iz srca na dan.

Pojo zvonovi, prelepo pesem pojo. Še nikdar niso peli tako veličastne, tako prelepe pesmi. Še nikdar niso brneli njihovi glasovi tako mило.

Pojo, ko da so vliči iz samega čistega zlata!

In kako, kako, Janezek, da pojo tebi tako mило, prelepo? Zakaj so ti pregnali vso tugo iz srca, ko pojo tako usmiljeno?

Janezek, kje pa si pravzaprav? Niso to glasovi domačih zvonov, ni nikjer domače cerkve, ne gre pro cesija po vasi, ni nikjer domače hiše, ni jokajoče matere, ni Joška . . . Tuj vrt, čuden vrt, takega niti v pravljicah ni nihče opisal. Vojaki po vrtu, čudno oblečeni — o, čisto taki so ko tisti, ki stražijo božji grob. Isti so! Glej tistega temnogledlega, bradatega, ki gre z dolgo sulico proti tebi.

Janezek se zgrozi. Hoče se skriti, nima kedar pomisliti, kako je prišel v ta čudni vrt. Ledeni mu kri po žilah, nikamor ne more z mesta. Tisti bradati, temnogledni vojak koraka vse hitreje proti njemu in nagiba sulico.

Zakričal bi v strahu — pa ne iztisne besedice iz grla. Ves dreveni v grozi.

Tisti hip, ko mu nastavi bradati vojak sulico na grlo, se vrt silovito strese. Vojak telebi po dolgem na tla, sulica mu odleti z roke. Skala, ogromna skala tam v ozadju vrta se truščema razpoči in . . .

In . . .

skimi kmeti. No, Šentpeterčani so se zanj in njegovo švigašvaga-politiko zmenili toliko kot za babje pšeno, ki ni dež in ne sneg. Prepričani smo, da g. Lipovšek pri vsej svoji podjetnosti ne bo vragu repa izdrl. Židovsko vstrajnost pa ima, to mu priznamo.

Vsi, ki prejmejo danes »Slovenskega Gospodarja« na ogled, naj takoj po položnici pošljejo naročnino! Do tistega časa, dokler ne prejmemo naročnine, ne moremo pošiljati lista. Prosimo za točnost in mi se bomo gotovo tudi potrudili, da bomo vedno točni.

Naročnina znaša:

za celo leto 32 dinarjev,

za pol leta 16 dinarjev,

za četrt leta 8 dinarjev.

Uprava »Slov. Gospodarja« v Mariboru.

Kristusovo življenje (Pasijonske igre) predvaja kino »Apolo« v Mariboru, Slomškov trg 17, v krasnem filmu pod imenom I. N. R. I. Film je popolnoma nov, izdelan pod protektoratom francoske, belgijske in nemške višje duhovščine ter je kot tak odlikovan z zlato kolajno in z briljantno zvezdo ter se nikakor ne sme primerjati s starejšimi filmi podobne vsebine. Da se omogoči ogled pasijonskih iger tudi prebivalstvu z dežele, se vršijo predstave vsaki dan od 9. do 12. aprila ob 4., pol 7. in pol 9. uri, v nedeljo, dne 11. aprila pa tudi ob pol 11. uri dopoldne in ob pol 3. uri popoldne. Cene so: 3, 6, 10, 12 in 14 din. za osebo. — Še nikoli nam ni bilo trpljenje Jezusovo tako krasno in naravno prikazano, kakor v tem filmu, katerega izdelava je stala velike milijone denarja v zlatu. Velike pasijonske igre, posnete v Jeruzalemu in Betlehemu ter na grobu Kristusovem, pomenijo za vsakega kristjana pomemben dogodek, ker odpadejo sedaj draga in s težkočami združena potovanja v bavarski Ambergau, kjer se vršijo svetovnoznane pasijonske igre. Nikdo naj torej ne zamudi te prilike in na jsi ogleda ta prekrasen film o Jezusovem rojstvu, življenju trpljenju in smrti!

Shod SLS v Gornji Poljskavi. Na praznik dne 25. marca, je imel poslanec F a l e ž politični shod. Govoril je nad dve ure. Podal je obširno poročilo o političnem in gospodarskem položaju in o mučnem delu Jugoslovanskega kluba v skupščini. Ostro je kritiziral neloyalno in škodljivo politiko Radiča in Pucelja. Navdušenje in zanimanje ljudstva je bilo splošno in ko je govornik med burnim odobravanjem končal, so se čuli kliči: »Škoda, mi bi še dalje poslušali!« Po shodu se je en del ljudstva okoli poslanca zbral in dolgo časa so stali v živahnem političnem razgovoru. Shod je bil brez vsake agitacijske priprave izredno dobro obiskan in so mnogi prejšnji nasprotniki danes v našem taboru. Od tega lepega shoda se je samo en pristaja Pucelja nekaj osramočen in godrnjaje odstranil. Da, v Gornji Poljskavi ima danes SLS glavno besedo!

Sentiljske novice. Prvo darilo efektne loterije Prosvetnega društva pri Sv. Petru pod Sv. gorami je dobil Sentiljčan. To je vrl mladenič Ignac Šef iz Selnice ob Muri. Dobi hišno opravilo, ki je baje vredna 7000 dinarjev. Čestitamo! — Po Ceršaku in Selnici najbolj širi protiversko »Domovino« nekdanji Orel Karl Hercog, katerega oče je bil pred leti najbolj spoštovani mož v fari. Zdaj pa se je vdinil s svojim sinom popolnoma brezverski in velesrbski demokrati stranki. Nihče od naših se ne bi smel dotakniti »Domovine«, ki širi strup. — Znana agitatorja v Ceršaku Rudolf Hamer in Karl Hercog prideta sedaj kmalu pred okrožno sodišče. Bodo jim malo roge odbili. Že ni bilo mogoče več jima v okom priti. Ker sta bolj srbofila, bosta najbrž sojena po paragrafu 104 srbskega kazenskega zakona.

Katehetske nagrade. Veliki župan mariborske oblasti je izdal dne 21. marca 1926 P. br. 1512 I 26, naslednji razglas: Vse veroučitelje, dušne pastirje,

Prelepo petje zadoni Janezku na uho, takega petja še ni slišal. Dvigne glavo in ostrmi.

Vrt je poln angelov in ozračje, do koder nosi oko, je polno angelov. V bela oblačila — ko meglice — so oblečeni in pojo, vsi pojo, prelepo pojo in se klanjajo proti skali.

Silen ognjenožareč svit vzame Janezku vid. Zatisne si oči, skozi prste pa poškilil, odkod nenadoma ta silen, ognjenožareč svit.

O . . .

Janezek zapre oči in udari s čelom ob tla.

Tam med razpoko v skali stoji On, On sam . . .

Gospod . . .

V beli obleki, snežnobeli, častitljivi, ves mil in dober, veličasten, od mrtvih vstali . . .

Njemu se klanjajo angeli, njemu pojo prelepe pesmi, le njim ne jemlje ognjenožareč svit, ki ga obdaja, vida . . .

Janezek trepeta v svetem strahu in grozi. Ne upa si dvigniti čela z zemlje, ne upa si Ga pogledati, ve pa, čuti, ko da vidi vse, kar se godi.

Groza in strah raste, ko začuti, da je Gospod prestopil in gre naravnost k njemu. Angelom prijazno pokima, onesveščenih vojakov niti pogleda ne, na ravnost k njemu hiti, noge se pa ne dotikajo tal.

Janezek se ves trese. Čuti, da ga gleda Gospod žalostno.

»Ker sem tako reven in tvo mati revni . . . Ker nisem imel nove obleke . . . In ker nisem imel po-

učitelje na ekskurzijskih šolah in oddelkih za oddajene otroke ter nestalno nameščene učiteljice ročnih del pozivljani, da predložijo vsaj do 5. aprila t. l. prijave za nagrade in potnine, na posebni polji vsako, v smislu razglašene bivšega višjega šolskega sveta v »Uradnem listu« št. 8 iz leta 1923 (Lav. šk. ur. list 1920 II) s to razliko, da navedejo samo eno razdobje, in sicer čas od 1. januarja do 31. marca 1926. Veroučitelji naj pošljejo prijave naravnost računovodstvu delegacije ministrstva financ v Ljubljani, vsi ostali pa uradnim putem po sreskih poglavarjih velikemu županu mariborske oblasti.

Zlahtičevi zakladi. Pred dobrim tednom je bil v Mariboru usmrčen roparski morilec Zlahtič iz Brega pri Ptujju in njegov pomagač Čič. Po mestu se, sedaj širijo govorice, da je Zlahtič pred smrtjo izdal, da ima zakopane veliko denarja, ni pa hotel povedati mesta, kjer se denar nahaja. Baje bo na teh govoricah nekaj resnice, kajti splošno je bilo znano, da je bil Zlahtič zelo premožen mož. Pri ropanju je moral nagrabiti lepe svote denarja, katerega pa pri najbolj natančni preiskavi v njegovi hiši niso nikjer našli. Tudi v nobenem denarnem zavodu ni imel denarja naloženega. Ljudska govornica mora imeti tedaj sigurno kako podlago in ni izključeno, da bodo nekde ti zakladi zagledali beli dan.

Proč z liberalno kugo! Od Sv. Jakoba v Slov. gor. poročajo: Malo daleč od Ljubljane smo tu za mejo, pa so se nas slednjič vendar spomnili in nam zadnji teden poslali cele kupe »Domovine«. Nekateri družine so dobile kar po dva ali tri izvode. Priložen je bil listek, na katerem se je bralo, da »Domovina« ni brezverski list, ampak da so to prazne čenče. Šentjakobčani pa mislimo, da so tisto same prazne, povrh pa še hudobne čenče, kar »Domovina« piše. Zato naj le gre, odkoder je prišla. Da vsak goljuf svoje prave namene skriva, to pa že tako vemo. Sicer pa nas zadnje tedne že dosti nadleguje influenza in druge bolezni, in zato še manj potrebujemo te liberalne kuge iz Ljubljane.

Glas proti Zerjavovi »Domovini« iz Huma pri Ormožu. Kakor je že našim čitateljem znano, hodi »Domovina« širom Slovenije na ogled. Tako se je pritepla in vsilila tudi našim občanom, a naletela je ponekod na hud odpor, nekje je zabredla celo med ljudi, ki sploh nimajo smisla za časopise. Mi smo jo kaj hitro obsodili. Pravi volk v ovčji obleki! Naj gospodje okoli »Domovine« rajši sebi izboljšajo velikonočne praznike, nam pa naj ne kvarijo velikonočnega okusa, ker pristašev vse eno zaman iščejo. Nakopavajo si s svojo vsiljivostjo le še večjo sramoto. Zatreli in omajati nam hočejo našo vero, toda zastoj! Rajši v vsako hišo »Slovenskega Gospodarja«, ki je že tako kakor večina po Sloveniji gospodar tudi naše občine. Če hočejo s tem malovrednim listom ustreči naši želji po pisankah, se zelo motijo. — Fant iz Huma.

Tatovi v Bukovcih pri Ptujju. V noči dne 20. marca t. l. so dosedaj še neznan tatovi vdrli v hišo tuk. krojača Martina Janžekovič ter mu odnesli vso njegovo, od žene in otrok obleko, zraven pa še v delo donešene in na polovico izdelane obleke. Ker je g. Janžekovič mlad in skrben gospodar, je šival na stroju do polnoči, nakar je tudi trdno zaspal, tako da ni slišal popolnoma nobenega ropota. Tatovi so vdrli skozi okno, izdrli železne križe in odnesli blaga v vrednosti čez 3000 dinarjev.

Razne novice od Sv. Marjete niže Ptujja. Imeli smo na Jožefovo pa do nedelje tridnevne duh. vaje za fante! Vodil jih je častiti gospod pater Hazimali iz Ptujja. Z lepimi pridigami je pridobil vse fante in tudi može k sv. zakramentom. C. gospodu patru za njegov velik trud iskreni: Bog plačaj! — Regulačjska dela, ki so bila obljubljena za to zimo na Dravi, se še niso pričela, razen, da se je zajezilo Dravišče. To pa precej daleč od izstoka iz Drave, da je tako, ko če bi kje v vasi začela goreti hiša, da bi začeli braniti pri tretjem sosedu, pa ne zraven pri prvem. — Malo snega smo dobili, ki je zadržal nam Poljanecem kopanje v goricah v Halozah. Pa bomo morali pozneje bolj zavihati rokave pri delu. Tudi dejstvo, da ni mogoče prodati vina, ker je cena skoraj slabša ko preje o Božiču, ni tolažljivo

maranče ko drugi . . . In ker so me zbadali in se norčevali iz moje revščine, sem storil . . . jeclja.

Prizajnejši je Gospodov pogled, vendar čuti Janezek, da je v njem še vedno sled žalosti.

»Žal mi je, dobri Gospod, o, kako mi je žal! Nikdar več ne bom, nikdar, nikdar več!«

Gospod se nasmehne, mil, dobrotljiv, usmiljen, in ves božji je njegov pogled. Sklone se k Janezku in ga poboža po laseh, poboža ga po obrazu, poboža tudi po tistih marogah, ki so mu jih pri pretepu naložili Tonček in drugi . . .

Jočejo mati, begajo o trdni noči s svetiljko po hiši, po veži, po dvorišču, po hlevu, okoli hiše, kličejo Janezka, tečejo k potoku. Silneje jočejo, za božjo voljo preprosijo sosede, da ji pomagajo iskati Janezka. »Naredil si je nekaj! Nove obleke mu nisem mogla kupiti . . . Se pomaranče ne! Kako bi mogla v tej revščini in s poico otrok in sama? Bolelo ga je . . . Trmast je tudi . . . Naredil si je kaj v svoji žalosti!« Sosedje so sočutnih src, revna vdova se jim smilila. In prižgelo svetiljke in ji pomagajo iskati.

Začuden in ko da ne razume skrbi v njihovih očeh in njihovih povpraševanj in očitaj, jih gleda Janezek, ko ga izvlečejo iz stelje. Ko da blodijo njegove misli bogvekod in ko da mu ni ljubo, da so ga prebudili.

»O ti nesrečni otrok!« ga pritisne mati k sebi, mu zavija ozeble noge v predpasnik in se zahvaljuje sosedom.

za naše vinogradnike. Bi res trebalo v krajšem času prerediti vinski sejem v Ptujju, kakor se je o tem sivočasno že pisalo v tem listu. Mogoče bi takrat bilo kaj izdatnejše kupčije z vinom. — Tukajšnji »Lukarije« so tudi večinoma razvozili svojo robo. Bila je slaba kupčija, ker kakor povsod, tako tudi bratom Hrvatom, glavnim odjemalcem, primanjkuje denarja, ker je kupčija z njihovo koruzo istotako slaba. — Misel o elektrifikaciji »Lukarije« (Spodnjega Ptujjskega polja) je utihnila. Škoda! Isto znamenje slabih časov!

Usmrtilitev v Celju. Dne 29. marca t. l. je bil na dvorišču okrožne sodnije obešen Josip Hotko, trgovec iz brežiškega okraja. Hotko je dne 28. februarja 1925 zavratno umoril in oropal mesarja Kraljiča, ker je slutil pri njem večjo svoto denarja, in ga je zaradi tega že dalje časa zasledoval. Usodno noč se mu je nudila ugodna prilika, da se polasti njegovega denarja. Počakal je Kraljiča, ki se je vračal s kolesom iz gostilne proti domu, za železniškim nasipom blizu Dobove. Ko se mu približa na kakih 20 korakov, ga je ustrelil z lovsko puško. Zadet je zakričal: joj, joj, ter še tekel kakih 20 korakov. Nato je Hotko ustrelil drugič in Kraljič se je zgrudil mrtev. Hotko je zavlekel mrtliča na železniški tir, ko mu je še poprej vzel 11.000 dinarjev. Brzovlak je truplo popolnoma raztrgal. Sum je takoj padel na Hotkoto. Orožniki so ga aretirali in on je tudi priznal umor in rop ter je bil pred celjsko poroto obsojen na smrt na vešalah. Obsojenec je simuliral blaznost ter celih 10 mesecev ni hotel niti besedice spregovoriti. Tudi duhovniku, ki ga je hotel pripraviti na smrt, ni hotel niti besede odgovoriti. Molče si je pustil zvezati roke, molče je stopil pod vislice. Tudi izreden slučaj!

Smrt v visoki starosti. Iz Razborja pri Zidanem mostu smo prejeli: Preteklo soboto, dne 27. marca, smo položili k večnemu počitku najstarejšega moža v naši fari Jožefa Pompe v 91. letu starosti. Rajni je bil ugleden mož, korenit v veri, oče na vojski padlega dr. Franja Pompe. Kako je bil v fari spoštovan, je pričala obilna udeležba na njegovi zadnji poti na pokopališče. Še živeči isto stari njegovi ženi in obitelji Vidmerjevi iskreno sožalje!

Umor bogatega berača. Že oktobra l. l. je bil v Zagrebu umorjen berač. O morilec se do sedaj ni ničesar izvedelo. Zdaj pa so oblasti ujele nekega Tomičiča, ki je priznal, da je sodeloval pri umoru tega berača. Glavni krivec pa je bil Simon Novak iz Rog. Slatine, ki pa se je ravno nahajal v mariborski jetnišnici. Zdaj se je že toliko izvedelo o dejanskem stanju, da je berač imel samo v denarnici 50.000 D. Bržkone pa je imel doma še veliko večjo svoto. Upajo, da bosta morilca vse priznala.

Cigan umoril cigana. Po Dolenjskem na Kranjskem se potika ciganska tolpa. Na praznik sv. Jožefa so se v neki gostilni med seboj sprli. Gostilničar jih je iz gostilne nagnal. Tam pa je eden cigan drugega zaklal. Nesrečnež je na mestu umrl. Cigani so ga zavili v rjuhe in ga vzeli s seboj. V St. Rupertu so ga zapeljali v mrtvašnico, češ, da je umrl na jetiki. Pa orožniki so bili med tem že obveščeni o umoru in tudi o ciganu, ki je umrl za jetiko. Sli so v St. Rupert. Ko so jih cigani zagledali, je zbežal morilec v gozd, orožniki za njim. Ko je mladi orožnik že tako dohitel cigana, da bi ga dosegel s strelom, je zakričal »Stoj!« Cigan je obstal in se je dal zvezati. Ostali cigani pa so pili in peli na sejmu, menda že vajeni takih dogodkov.

Na luno bodo streljali. Razni učenjaki so izračunali, kako daleč je luna od zemlje. Drugi pa so začeli razmišljati, če bi se dalo streljati na luno. Že večkrat so take poizkuse storili, pa se jim niso posrečili. Zdaj pa izdeluje profesor Godard v Ameriki seveda, tako raketo, da jo bo izstrelil proti luni in upa, da bo raketa na luno dospela. Poizkus je hotel izvršiti že meseca februarja. Zdaj pa ga bo izvršil, kakor pravi, meseca julija. Zanimivo je pa to, da se zdaj priglajajo posamezni ljudje, ki so pripravljani, se dati v tisto raketo zapreti in izstreliti na luno. Priglasilo se jih je že nad 70. Istina pa je, da luna

V Janezovih očeh ni žalosti, ni jeze, ni trme, ni niti sence misli na izgubljeno pisanico in jabolko, ni niti sence poželenja po pomaranči, ni niti sence misli na novo obleko in na Tončkovo zbadanje.

Pritisne se k materi in jo nežno, milo in proseče gleda. Ko da jo hoče prositi odpuščanja, ker jo je s svojo trmo prisilil k joku.

Čudovit ogenj žari v njegovih očeh. Ves svetel in čist in miren in srečen in vdan je ta ogenj.

O, pobožal ga je Gospod! Pobožal je njega, boga, v raztrgani obleki.

Dr. Ivan Dornik:

Pasijon in vstajenje.

Velikosobotni večer, tih in ves poln miru, je praznično dremal ob cesti, po kateri je omahoval lesni trgovec, gospod Podbregar, pijan domov. Tudi večer, v katerem je ležala že slutnja pomladi, gospodu Podbregarju ni ohladil razžarjenega telesa; zato si je odpel kožuh in mahal z rokama. Včasih je dvignil roko in mahnil z njo, kakor da bi pribil besedo na mizo: toliko dam!

Tiho je dremala pesem ob cesti, ob studenčku, ob gozdu, na travnikih: zvončki, trobentice, velikonočnice, Velika noč . . .

Burno je brnela pesem v razpaljenih možganih gospoda Podbregarja: kubiki, hlodi, deske, denar, denar — in mešetarji in vino in baba, ki je s smehom

Izdaja vsak četrtek in velja za poštno vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 33 D, pol leta 16 D, tretji leta 8 D. Izven Jugoslavije 56 D. Naročnina se pošlje na upraviteljo »Slov. Gospodar« v Mariboru, Koroška cesta 5. List se dopušča do odpovedi. Naročnina se plačuje vnaprej. — Telefon interurban št. 113.

Posamezna številka stane 1-50 din.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Uredništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rokopisi se ne vračajo. Upravištvu sprejema naročnino, inserate in reklamacije. Gene inseratom po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezaprite reklamacije so poštne proste. Čekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.603. Telefon interurb. št. 113.

13 številka.

MARIBOR, dne 1. aprila 1926.

60. letnik.

Tvoj je vstajenja dan!

Naš človek, sin slovenskega naroda, njegov duhovnik, pesnik Simon Gregorčič, je v svoji pesmi »V pepelnici noči« zapel slovenskemu narodu velikonočno voščilo:

Tvoj je vstajenja dan!

Ko se te dni širi po vseh poljih in domovih prijeten vonj blagoslovljenega ognja in veje božji blagoslov a blagoslovljenega lesa, vemo, da so velikonočni prazniki. Odmor je v naših vsakdanjih skrbeh, oddih je v našem nepretrganem delu. Opravili smo svojo velikonočno dolžnost, obhajali svoje notranje vstajenje in praznično se počutimo v svetem razpoloženju milosti božje. Naša vera nam je te praznike združila z našim vsakdanjim življenjem, da zaupamo v novo, na vedno srečno Velikonoč vseh vernih in pravičnih.

V teh praznikih pa se tudi mi s pesnikom spominjamo milega slovenskega naroda. Težka je še njegova usoda, težka, kakor za veliki petek. Razdeljen je v tri države. V Jugoslaviji bi moral biti njegov pravi dom. Pa tu jih je komaj nad 1 milijon. In še ti se morajo v lastni državi boriti za svoje najnaravnejše narodne pravice. Nad 600.000 Slovencev je pod Italijo. Tam jih zatirajo, da se bo komaj kje slišala slovenska pesem za Velikonoč, da bodo skrito morali vršiti svoje narodne običaje in proslave. In tam na Koroškem jih je še nad 100.000. Teško jim je, da tožijo po pravici v Avstriji, ki ravna z njimi kot mačeha s tujimi otroci. Pa še so naši bratje, daleč tam preko morja jih je veliko, tudi nad 100.000, in še v Nemčiji na Westfalskem in v Franciji po rudnikih, in drugod, da nič več ne doseže jih naše oko.

Zemlja, ki je prepojena z znojem naših pradedov, ki je shranila v sebi njihova trupla in jih shranjuje, da bodo nekoč vstala, ta zemlja je tako majhna za nas, tako uboga, da ne more vseh preediti. Ta zemlja je nadalje, kakor da leži sredi velike ceste, ki pelje iz srednje Evrope na jug in na morje; na sredi velike ceste, ki pelje iz zahoda na vzhod. Tako jo hočejo ti in oni in so nas raztrgali na tri dele. Mešetarijo za našo sveto zemljo in za nas same.

In mi? Ali nismo boječi, ko pravimo, malo nas je? Ali nismo počasni, ko ne vidimo preko mej nekdanjih dežel, pa poznamo še Kranjce, Stajerce, Prekmurce, Korošce, Primorce in tako dalje? Ali nismo maločudni, ko ne pogledamo preko državnih plotov, ki jih je po slovenski zemlji postavila tujčeva sila?

Velikonoč nam je prinesla moči in opore. Mi hočemo nekoč obhajati Velikonoč. Slovenski narod kljub svojemu težkemu položaju ni obsojen na smrt! Jasno mu kliče njegov pesnik in prerok:

Tvoj je vstajenja dan!

Da se bo pa čimprej približal ta dan, naj živi v nas zavest naše notranje moči, ki je naslonjena na živoga Boga, naj živi v nas naša vera. Da bo ta dan čimprej prišel in bo čim lepši, naj bo v nas prava trdnost in odpornost zoper vse, kar hoče nam vtisniti drug pečet in nam ne pusti, da smo to, kar smo. Zato bomo znova vzljubili svoj mili jezik, ki nam v svoji blaglasni pesmi oznanja novo življenje, Velikonoč. Zato

se bomo oprijeli svoje zemlje, jo gojili, da nam bo dajala, kolikor nam bo mogla. Ovenčana, kakor za Velikonoč, bo lepa, da jo bodo hodili občudovat in si iskati zdravja v njene gore in k njenim studencem. In slovenski narod bo vztrajal in delal, da se na svoji zemlji združi ves, kot družina za velikonočne praznike, da se izpolni prerokovanje:

Tvoj je vstajenja dan!

Državna politika.

JUGOSLAVIJA IN DRUGE DRŽAVE.

Dr. Ninčič je zunanji minister v naši državi. Njegova naloga je, da urejuje razmerje med Jugoslavijo in drugimi državami. Zdaj je dalje časa potoval po svetu in se razgovarjal z oblastniki drugih držav. Ker pa je pri proračunski razpravi prišlo na vrsto njegovo ministrstvo, je prišel domov in je govoril v narodni skupščini o razmerju Jugoslavije do drugih držav.

Splošen položaj.

Najprej je dr. Ninčič omenil pogodbo, ki so jo države Anglija, Francija, Belgija, Nemčija in Italija sklenile v mestu Locarno. Tam so sklenile, da ostanejo zdaj take državne meje, kakor so. Mi moramo biti seveda tihi, da si z mejo na Italijanskem in Koroškem in tudi na Stajerskem nismo zadovoljni. Pa tega ni povedal dr. Ninčič, pač pa naš poslanec dr. Hohnjec, ki je govoril za dr. Ninčičem. Dr. Ninčič je nadalje poročal o Društvu narodov, kako so prišli v Genovi zastopniki raznih držav skupaj, da bi Nemčijo sprejeli med se, pa se ni posrečilo. Glasovanje za sprejem mora biti enoglasno, pa je Brazilija glasovala proti sprejemu Nemčije. Zastopniki držav so se razšli domov brez uspeha. Jugoslavija nima svojega sedeža v tej zvezi, pač pa ima razne zastopnike pri raznih komisijah.

Mala antanta.

Mala antanta je zveza med Jugoslavijo, Čehoslovaško in Rumunijo. Mala antanta nima tako prirodnih zvez, da bi imela kak večji pomen. Zato v preteklem letu niso več zborovali, letos pa so bili februarja državni tehi držav skupaj in so imeli koristne razgovore. Malo antanto so dolgo časa smatrali kot celoto, kot neko prav tesno zvezo teh držav. Zdaj pa že vsaka država hodi bolj svojo pot in vsaka dela na svojo roko svoje pogodbe, tako da je ta zveza le bolj na papirju, kot pa v resnici.

Italija.

Dr. Ninčič se je precej časa mudil, predno je prišel domov, ravno v Italiji. Italija je zelo pohlepna ravno po naših krajih. Ni zadovoljna s slovenskimi primorskimi kraji, ki jih že ima. Hoče celo obal Jadranskega morja. Italija hoče na Balkanu prvo besedo imeti. Preko Albanije in zdaj tudi preko Grške sili na Balkan. Nas zato najbolj zanima, kako je razmerje do Italije, ki je ni sram povedati, kako velik apetit ima po naših krajih, ki je ni strah zatirati Slovence in Hrvate, katere ima v oblasti. In kaj je minister rekel? Da smo si najboljši prijatelji!

Dr. Hohnjec, poslanec SLS, mu je pozneje moral ugovarjati. Kako naj bomo z Italijo dobri prijatelji, ko pa tako zatira Slovence, da o materinem jeziku ne slišijo ničesar v šoli in se ne smejo učiti slovenski pisati in brati! Dokler Italija teh krivic ne popravi, bi zunanji minister države Slovencev, Hrvatov in Srbov ne smel tako govoriti! —

Soseda Bolgarija.

Pravzaprav je minister o tem prav malo povedal, dasi je Bolgarija tudi nekaka jugoslovanska država. Vse dobro ji želi, pa ne pove, kako. Ker tam ljudje veliko trpijo, ne bi škodilo, če bi Jugoslavija kot dobra soseda pomagala Bolgariji na noge. —

Druge države.

Minister pravi, da smo z vsemi v prijateljskih odnosjih. Torej, kaj hočemo še več? Države nam zaupajo, ker smo jim dolžni, tako Francija in Anglija. S Turčijo smo se pobotali, z Albanijo ni nič posebnega. Grška se bo že pomirila, Nemčija nas prijazno gleda. Torej sami prijatelji krog in krog. Zato pa se tako oborožujemo, da stane vojska nad dve milijardi dinarjev. Rusije ni omenil, čeprav je Rusija največja slovanska država v Evropi. Res, tam še niso najboljši ministri, so še boljševiski, pa kdo more reči, da so po drugih državah samo najboljši možje ministri?

Vatikan.

Države, kjer prebivajo tudi katoličani, so dolžne, da so v dobrem razmerju s poveljarjem katoličanov, s papežem, ki stanuje v Vatikanu v Rimu. Naša država se že dolgo pogaja, da bi se napravil medsebojni dogovor ali konkordat, pa še nič ni. Kadar se začnejo pogajati, pa se že kje spodbudnejo, da ne gre s pogodbo do kraja. Dr. Hohnjec je moral v imenu katoličanov reči, da se to malo preveč počasi dela, da katoličani v državi hočemo, naj se čimprej sklene konkordat.

Zahteve SLS.

Dr. Hohnjec je odločno povdarjal, kaj zahteva slovenski narod glede zunanje politike. Že pri posameznih odstavkih smo omenili njegove ugovore, ki jih je podal na tak način, da so jih zelo vleki na ušesa, če jim je bilo prav ali tudi neprav. Glavna zahteva slovenskega naroda je: mir med državami in pravica vsem narodom! Posebno pa je branil dr. Hohnjec v imenu slovenskega naroda pravice Slovencev, ki so še v drugih državah. Govoril je tudi, da ne sme nobeden Slovenec priti pod Nemčijo, če bodo kdaj Avstrijo razdelili. Avstrija namreč težko shaja, pa se misli priklopiti Nemčiji. Če bi se to zgodilo, tedaj se mora meja na severu malo popraviti. Taka je naša zahteva, da mora Koroška pripadati Jugoslaviji, enako tudi Radgona s celo železnico Spilje—Radgona.

Mi smo slišali poročilo zunanje ministra. On in pa vlada in zastopniki naše države in drugih držav so pa slišali, kaj hoče slovenski narod v svetovni politiki. Njegove zahteve so življenjske in zato pravične. In zvesto jih branijo le poslanci SLS.

V DRUGIH DRŽAVAH.

Grčija je brez vladarja. Je republika. Bivši kralj je šel zdaj iz Jugoslavije v Rumunijo. Na Grško ne

Matija Malešič:

Pobožal ga je . . .

Prelepo pojo zvonovi — samo na sveti večer, ko vabijo k polnočnici, pojo tako. Na dolgi, dolgi poti so bili skoro cele tri dni, v Rimu so bili. In ko da se veselijo, da so se vrnili domov, pojo veselo in prešerno; in ko da hočejo pripovedovati o lepotah, ki so jih videli na dolgem, dolgem potovanju, pojo prelepo; in ko da vidijo v srca ljudi, ki se zgrinjajo k cerkvi, pojo milo in v nestrpnem pričakovanju tistega velikega in veličastnega, ki vstrepeča v srcu slehernega, ko zadoni izpred altarja: Aleluja.

Topiči pokajo. Ženske hite s polnimi jerbasi iz cerkve od blagoslova. Trobenta kliče gasilce. Na prostoru okoli cerkve je vse živo. Iz oddaljenejših vasi so že prispeli v gručah možje in fantje, žene in dekleta, otroci, iz bližnjih vasi hite, da ne zamude. Vsa pota, vse steze, vsi dohodi do farne cerkve so polni ljudi, ki jim žari iz oči veselje in sije iz obrazov praznično razpoloženje. Zvonovi vabijo, milo, ubrano, veselo in prešerno vabijo, prelepo vabijo.

Za hrbtom očetov, po bližnjih dvoriščih se previra mladina. Sekajo pomaranče, sekajo pisanice, sekajo jabolka. Nove obleke imajo fantički. Kako bi bilo vstajenje, kaka Velika noč bi bila to, če bi ne imeli novih oblek? Samozavest in razposajenost gleda iz mladih oči, ko presoajo nove obleke tovarišev,

ko presoajo njihovo izvežbanost v sekanju; ko preiščujejo, komu bi ponudili sekati pomarančo, da je ne bi zasekal, seva iz mladih oči samovoljnost. Misli so pri novih oblekah, pri sekanju, pri pomarančah, pri pisanicah, pri jabolkah in pri računanju, kako bi izvlekel iz sekača čim več denarja, pa bi vkljub denarju prinesel domov tudi pomarančo.

Nekateri nimajo novih oblek, nedeljske obleke nosijo — imajo pa vsaj nov klobuk in se postavljajo z njim. Nekateri nimajo novih oblek, nimajo niti novega klobuka — imajo pa vsaj nove čevlje in se postavljajo z njimi.

Janezek nima nove obleke, nima novega klobuka. Niti nedeljske obleke nima, v vsakdanjo, oguljeno, pokrapano obleko je oblečen, oguljen, pomečkan, preluknjan, poklapljen klobuček ima na glavi. In bos je. Hladno je. Noge ima zelene in so vse vijoličaste od mraza. Stopica z noge na nogo, plazi se od sekača do sekača, vriva se v kroge, ki obdajajo sekače, in pazno presoja, kateremu bi ponudil pisanico sekati in bi mu je ne zasekal. V hlačnem žepu tišči rdečo pisanico in velo jabolko. Pomaranče nima.

»Ti, Janezek janezasti, kaj pojdeš tak k procesiji?« Tonček drži roke v žepih novega suknjčiča, pogleda svoje nove čevlje in prezirljivo pomeri Janezeka od oguljenega, preluknjanega klobučka do ozeblih, vijoličastih nog. Bahato in glasno govori Tonček, kot da hoče še druge opozoriti na Janezeka, ki ni ob-

lečen za procesijo in ki ne sodi bos in v zakrpani obleki med nje.

Janezku plane rdečica v lica. Povesi oči in se hoče splaziti s Tončkove bližine.

»Kaj se ne preoblečeš?«

»Saj je še časa . . .« reče Janezek tiho. Pa ve, da nima nove obleke, ve, da nima nobene druge lepše in nepokrapane obleke, ve, da nima nobenega drugega klobuka, ve, da so čevlji raztrgani in zevajo, kot da so lačni, ve, da ne bo mogel k procesiji.

»Še časa? Kaj ne čuješ pritrkavanja? Kaj ne vidiš ljudi?«

»Nimam daleč do doma! Hitro se preoblečem.« Janezek se pomeša v polkrog, ki opazuje sekača, ki seka pomarančo pod najtežjimi pogoji: Visoko na steni, kolikor visoko more stoječ na prstih stegniti roko, mu drži fantiček pomarančo; poldrugi korak je odmeril sekaču od stene; novc se mora ves skriti v pomarančo, če ga bo le del gledal iz nje, ga dobi fantiček. In samo z enim zamahljajem mora pognati novc v pomarančo, da se skrije v njej. Težki pogoj in domišljavost sekača, ki je sicer med najboljšimi, vzbuja splošno pozornost. Tišina vlada v polkrogu, vsi opazujejo sekača, še Tonček, ki očividno hoče zbadati Janezeka, umolkne.

Silno zamahne sekač, novc zasika po zraku, prebije fantičku kožo na palcu in pade na tla. Fantiček naglo dvigne roko k ustnicam, sesa kri, ki mu brizga iz palca, in hlastno pobere novc.

ljudi bolj zadene in trka, kot pa ljudje njo. Morda ji zdaj vrnejo.

Cela gora se ruši. Že 40 let opazujejo v Svici goro Mato de Arbino, ki je 2240 m visoka. Gora se je zdaj začela urno nagibati. Do letošnjega leta se je vrhna stena nagnila za 1—2 palca. Samo letos pa se je že za 6 palcev nagnila in vgreznila. Če se spodnje plasti stisnejo in izpodmaknejo, se bo ves vrh gore zrušil v dolino. Švicarske oblasti so že odredile, da se je prebivalstvo odselilo od gore, da tudi pastirjev ne bo na bližnjih pašnikih. Ko se bo gora rušila, bodo sporočili v javnost in pričakujejo veliko ljudi, ki pridejo gledat z drugih gora ta veličastni prizor v naravi.

O Veliki noči se mnogi prijatelji orlovstva spominjo »Štadijona« v Ljubljani in naročijo srečke. Dobite jih lahko tudi pri domačem orlovskem odseku, ali pa pišete ponje na Orlovsko Podzvezo v Ljubljani, Ljudski dom. Srečke so po 10 dinarjev komad.

Vsaka srečka zadene. Opozorjamo na današnji oglas, kjer lahko berete, kje se take srečke dobijo! »Naš dom« je mnogim v veselje ravno z velikonočno številko. Kdor še ni naročen na ta obče priljubljeni list, naj to čimprej stori. Stane 20 dinarjev na leto in se naroča: Prosvetna zveza v Mariboru, Aleksandrova cesta 6 I.

Rogaška Slatina, najbolj renomirano zdravilišče proti boleznim želodca, čreves, mehurja, žolčnih kamnov, srca, ledvic in jeter. Izven glavne sezone izredno nizke cene. — Zahtevajte prospekt!

SEZNAM

izžrebanih števil loterije »Katoliškega prosvetnega društva« v Sv. Petru pod Svetimi gorami.

Glavni dobitki:

1. 16656 2. 3800 3. 21912 4. 22405 5. 34210, 6. 35736
7. 30259 8. 17393 9. 8365 10. 18700 11. 31126 12. 33006
13. 20210 14. 36128 15. 5716 16. 28243 17. 26458.

5 dobitkov v vrednosti á 200 D:

7663 23613 26164 27703 30798.

10 dobitkov v vrednosti á 100 D:

926 4015 11156 15539 19527 31239 31447 35096
35223 36698.

100 dobitkov v vrednosti á 50 D:

406 439 545 2161 2650 2774 2801 3501 3521 3795
4158 4831 5113 5295 5667 6068 7162 7327 7670 7693
7754 8050 8111 8409 8644 9148 9426 9728 9769 10368
11447 12099 12427 12474 12492 12595 12631 12791 13219 13570
14067 14112 14347 15366 15553 15602 16107 16181 17130 17352
18056 20385 21080 21081 21122 21728 22072 22870 23118 23211
23330 23529 24433 24635 24893 25973 26092 27229 27591 27862
28178 28270 29730 30275 30545 30895 30997 31564 31745 32694
32790 33121 33208 33531 33543 33717 33833 34550 34910 35461
35732 36636 36786 36963 37217 37391 38457 38459 39830 39942

118 dobitkov v vrednosti á 25 D:

1006 1173 1618 1781 1830 2003 2100 2113 2439 2668
3879 4365 4594 4748 5123 5647 5947 6838 6896 7174
8768 8986 9568 9890 9972 10271 10423 10737 11328 11432
11467 11618 11848 12342 12645 12923 13360 13468 14027 14074
14996 15455 15810 16331 16501 16540 16892 17113 17146 17423
17445 17816 17927 18239 18301 18304 18378 18455 18704 19089
19226 19849 19907 20218 20239 20865 20899 21145 21346 21736
22193 22570 23316 23519 23643 23821 23830 23901 25746 26160
26235 26254 26509 26524 26667 26690 27065 27259 27774 27844
28232 28291 28477 28622 28767 28948 29256 29319 29524 29623
30410 30770 31122 31127 32017 32058 32692 33108 33146 33747
34744 35079 35359 36053 36305 37844 38818 39960.

Dobitki se izdajajo proti vrnitvi srečke do vštvešega 21. dne po žrebanju, to je do 9. aprila 1926. Do 9. aprila 1926 nedvigljeni dobitki zapadejo v prid efektivni loteriji. Zraven vrnjene srečke je treba navesti, od koga se je srečka kupila, da se bo ugotovilo, jeli srečka plačana. Kdor hoče izvedeti, kaj je zadel, naj pošlje eno dinarsko znamko za odgovor.

Naša društva.

Materinski dan in delovanje za Slomškov dom pri Sv. Petru pri Mariboru. Z Materinskim dnevom so vsi pamet-

rezgetala okrog njega in ga stiskala k sebi s svojima debelima rokama. Te v njegovo srčno ljubljeno pesem stisnjene besede so v dvajsetih letih postale nje gova jutranja, opoldanska in večerna molitev. Vse njegove sanje so bile prepletene z njo, vse njegovo govorjenje, njegova hoja in — kletev, s katero je obsopal mešetarje, delavce, prodajalce lesa in ženo in dom ter otroke.

Široko jo je mahal skozi mirno vas, se smehljaj, nagibal glavo in prisluskoval svojim korakom, ki so govorili: milijon, milijon, milijon —

Butil je z nogo v vrata svoje bahate, enonadstropne hiše. Ozrl se je gori v okno in zagledal medlo, žalostno luč v njem.

»Ali nisem jaz gospodar tukaj?« se mu je pijano prevajal jezik. Prijel je za ključko in močno potresel. Znotraj je zaškripal ključ, gospod Podbregar se je opotekel v ženo Lizo, ki je z lučjo v roki, vsa blede, žalostna stala pred njim.

»Ali nisem jaz gospodar tukaj?« se mu je vnovič zavalil jezik. »Večerjo mi prinesi! Zegnal«

»Nikar ne ropotaj, France, nocoj! Tonček je zadremal, zbudiš ga! Celo popoldne je povpraševal po tebi, saj morebiti še jutra ne dočaka več!«

S predpasnikom si je obrisala oči in zapirala vrata.

Gospod Podbregar se je zagugal proti njej:

»Kaj? — Umre naj, kar umre naj!«

Besedo mu je stisnilo v grlo, povedal je glavo,

ni in poštenu Sentpeterčani zadovoljni. Prireditev je nudila veliko lepega in izvirnega! Največ zaslug si je stekla načelnica Franca Vračkova. Orliški krožek pa naj se za dolge jezike zmeni toliko, kolikor se mesec za psa, ki ga oblaja. Tisti, ki je dal Metavžane in Nebovčane v »Slovenskega Gospodarja«, bi jo skoro skupil. Malo je manjkalo, da ni prišel v strašno zamero. Ker pa Metavžani in Nebovčani niso iz zadnje moke, so vse vzeli za spas. Tako je prav! Vsi na veselo delo za Slomškov dom! — V Celestrini se res nekaj kuha. Celestrinčani so se namreč zbrali ter jo korajžno zažigali: »Lepa naša Celestrina, ima kruba, ima vina.« Zdaj pa vidite, kakšni so! »Saperment«, je rekel Joža, »kar bo v mojih močeh, vse bom storil za Slomškov dom. Joško se je pravkar bril, ko se zglašil ženka: Ti, da veš! Za Slomškov dom bova tudi midva delala in darovala.« Joško se je od samega navdušenja vrezal z britvijo, a ga nič ni bolelo, ko je rekel: »To je že stara misel nas Čitalničarjev in pevcev, da bi imeli svoj dom! Ti ti rečem, Minka: Slomškov dom bo stal!« Za plačilo je takoj dobil zavojček cigaretnega tobaka. Vidite, kaj vse ljudstvo stori! Tesarji in zidarji so takoj sklicali sejo, pri kateri so sklenili sodelovati pri Slomškovem domu. Tako ga ni Celestrinčana, ki ne bi hotel sodelovati pri zidavi Slomškovega doma. Zavedajo se, da je Društveni dom nekaj zelo potrebnega za društva, katera edina bodo imela zavetje v Slomškovem domu in nihče drugi, kakor strašijo neprijatelji katoliških društev. Zvedeli smo, da so naši ljubi sosedji Marjetčani zamerili, ko smo povedali, da imajo preveč vode in premalo korajže. Kakor hitro bodo dokazali, da je narobe res, bomo takoj preklicali svojo trditve. Pa prijatelji še vseeno ostanemo, kaj ne? — Hrenčani bi tudi radi prišli v »Slov. Gospodarja«. Ja, Hrenca, to vam je kakor objubljen dežel! Če bodo pošteno prispevali k Slomškovega domu, se jim bo njihova želja izpolnila. Hrenčani, na svidenje!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Naš orlovski odsek vprizori na velikonočni ponedeljek preiresljivo dramo iz duhovniškega življenja »Zrtev spovedne molčečnosti.« Poleg igre so na sporedu tudi pevске točke in šaljna pošta. Začetek igre ob štirih popoldne v dvorani g. Kodra. — V nedeljo, dne 18. aprila, se celotna prireditev ob isti uri ponovi. — Uljudno vabimo vse lovrenški in puščavski hrib in dol!

Sv. Benedikt v Slov. gorah. Pri nas se živahno gibljemo v društvenem oziru. Dvakratna predstava ganljive igre »Zrtev spovedne molčečnosti« je mnogim obiskovalcem pokazala, da je igra živahna v razpletu dogodkov ter polna dobrega duha, izborna izobraževalno sredstvo. Te igre ne bomo pozabili. Tudi Anovčanom je nadvse dopadla, ko so naši igralci pri njih gostovali. Naj bi jo prekoslej izdala Prosvetna zveza. — Za Orli niso hoteli zaostati Orlice. Na njih sporedu so bile igre »Nežka z Bleda«, »Dve klepetulji« ter »Brez zajtrka«. Za pust so nas dobro zabavale. — Krasno je uspela akademija Orlov in Orlic na Jožefovo. Videli smo delo Orlov in Orlic in njegove lepe sadove. Naprej po tej poti, do še lepših uspehov! — Orliški krožek je na Marijin praznik priredil dobro uspel materinski dan. Dvorana je bila nalaščeno polna. Največ je bilo naših dobrih mamic. Na sporedu so bile deklamacije: Mamic zlati na materinski dan, Mati in hčerka, Mamica moja in Materin opomin. Srčkana je bila čestitka šest hčerk materi za god. Besede otrok in mater se segle vsem v srca.

Sv. Bolfenk v Slov. gor. Na velikonočni ponedeljek, 5. aprila, priredi tukajšnje Kat. prosvetno društvo gledališko predstavo: »V Ljubljano jo dajmo!« Prireditev se vrši popoldne po večernicah v šoli.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Prosvetno društvo priredi dne 5. aprila ob petih popoldne v Katoliškem domu v Ormožu Fr. Ks. Meško igro »Matic«.

Središče. Pripravljani odbor za proslavo 15letnice Orla v Središču prosi vse one dobrotnike in prijatelje, ki so prečeli prošnje za zlati žebelj, da do 15. aprila za gotovo vrnejo priložene dopisnice (v vsakem slučaju), da se ugotovi končno število žebeljev in da se lahko pravočasno vgrvirajo nanje imena. Ob enem pa tudi prosimo, da se nam ne šteje ta opomin v zlo; primorani smo storiti to, ker zahteva tvrdka od nas, čimprej imena. Bog živil!

Središče. Ljudski oder v Središču priredi dne 5. t. m. v Krekovi dvorani ob pol osmih zvečer igro »Klavdija«.

Ljutomer. Tukajšnje Prosvetno društvo je te dni uprizorilo »Pasijon« s popolnim uspehom. Toliko ljudstva 20 m. dolga in 11 m. široka dvorana ob blagoslovitve ni videla. Pri vsaki predstavi je bilo več občinstva — znamenje, da je bila tudi kritika ugodna. Igralci so se pa tudi potrudili, da so svoje vloge tudi tako vzvišeni vsebinski primerne in dostojno rešili. — Vstopnice za zadnjo predstavo so

se obrnil proti svoji pisarni, se pijano prestopil v njo in zaprl za seboj.

Vzgal je luč, obstal sredi sobe. Zibal se je sem in tja ter slačil kožuh. Klobuk je vrgel v kot, se poskušal prestopiti, pa brez misli, kam, obstal na mestu in bulil v tla.

»Kaj?« —

Nekaj ga je zbudilo pri srcu, da se je sesedel na stol. Počasi je seznaval čevlje, nataknil copate, vstal, se opotekel proti vratom. Nato se je vzravnal, po prstih, oprijemajoč se z roko po zidu, odšel po stopnicah gori. Tam je prislusnil pri vratih, prijel za ključko in potihoma odprl. Stal je v polmračni sobi, ki jo je žalostno razsvetljevala privita petrolejka na mizi.

Vrgel je pogled na posteljo in je zagledal tam bled, suh obraz. Veke napol priprtih oči so metale dolgo, črno senco čez tisti izmučeni obraz. Odeja na prsih se je visoko dvigala in skozi odprta usta je rahlo hroplo. Na odeji je ležala drobčkano koščena roka.

In ob postelji je slonela Anica. Dolga kita ji je padala na odejo in visela čez rob. Ali je spala?

»Tonček!« Samo v srcu je jeknilo gospodu Podbregarju to ime, okorelo pijani jezik je ni mogel izgovoriti.

Sedel je na stol k mizi in zrl na ta žalostni prizor.

»Ali je res tako?«

Saj ga še videl ni! Koliko časa ga že ni videl! Kje

bile v enem dnevu razprodane. — Da bodo tudi drugi, ki igre še niso mogli videti, imeli priliko, si to pretresljivo dramo ogledati, se je društvo številnim prošnjam iz občinstva udalo in bo Pasijon uprizorilo še na belo nedeljo, dne 11. aprila, ob pol 3. uri popoldne. — Zveza z vlaki je ugodna od vseh strani.

Sv. Križ pri Ljutomeru. Kakor po vseh krajih Slovenije, se je tudi pri nas vršila proslava Materinskega dneva dne 25. marca. Pri polni dvorani občinstva so se vršile deklamacije, mično petje ter verska igra »Klic božje«. Med odmori so pridno udarjali tamburaši. Gotovo so naše mamic odnesle lepe spomine s te proslave. — Za velikonočni ponedeljek, dne 5. aprila pa vabi Bralno društvo vse sosedje in domačine na vprizoritev lepe narodne igre »Naša krič«.

Verzej. Dekliška zveza priredi na belo nedeljo v prostorih Marijanišča pretresljivo igro: »Goslarica naše ljube Gospe« in veseloigro: »Nagačen stric«. Vabimo k obilni udeležbi!

Ponikva. (Materinski dan.) Dne 25. marca je priredilo tudi naše katoliško prosvetno društvo Materinski dan. Prireditev je bila sicer skromna radi pomanjkanja prostora in sredstev, a prisrčna. Mladina je povila svoja srčna voščila v venček ter ga poklonila svojim materam v znak hvalečnosti in ljubezni. Vrstile so se deklamacije s petjem, majhnimi prizori ter govorom. Vsi so dobro rešili svojo nalogo. Vsi, ki so bili navzoči, matere in lepo število dobrih fantov in deklet, ki so napolnili zadnji kotiček, so odšli domov z zavestjo: Bilo je lepo; a mi hočemo vse storiti, da bo v prihodnje še lepše. Zato pa ponkovski fantje in dekleta, korajžno na delo!

Celje. Naše dobre mamic so bile zelo zadovoljne z Materinskim dnevom. Točno ob določeni uri je bila velika dvorana Narodnega doma v resnici nabito polna. Vse občinstvo je bilo s celo prireditvijo zelo zadovoljno in splošna želja je bila, naj bi se v bodoče vsako leto na način obhajal Materinski dan, kar se bo po možnosti tudi zgodilo.

V Šmarju pri Jelšah smo obhajali dan naših dobrih mater prvokrat, a zelo slovesno in s prav ganljivim sporedom. Zjutraj so imele Orlice in matere skupno sv. obhajilo in preč. gospod župnik jim je navdušeno govoril na priznici. Popoldne po večernicah se je pa Katoliški dom napolnil dobrih Šmarčanov, ki so bili skoro vsi, ki so spored dobro zasledovali, do solz ginjeni, posebno pri govoru ž. gospoda Strmškega o zlati mami. Ivan Turk je med zadovoljnimi udeleženci nabral za Katoliški dom 180 D. Za drugo nedeljo po Velikonoči se pa zopet fantje pripravljajo za prekrasno igro »Garcia Moreno«. Torej, zopet na veselo svidenje! Bog živil!

St. Vid-Planina. Naši vrli Orli nam priredijo s pomočjo Dekliške zveze za Velikonoč, dne 5. aprila, ob pol 4. uri popoldne v Društvenem domu v St. Vidu prelepo Jalenovo igro »Doms«, dramo v štirih dejanjih. Igra je podučna in jo je priporočati zlasti našim kmetjskim družinam. Sosedje in domačini, ne zamudite si ogledati te prireditve, ne bo Vam žal in sicer vsi do zadnjega. Bog živil!

Materinski dan v Vidmu. Vsa Slovenija se je letos dvignila, da je na Marijin dan, dne 25. marca pokazala, kako spoštuje slovensko mater. Tudi naše izobraževalno društvo ni pozabilo na to, ni pozabilo naših mater, katerim se ima tudi zahvaliti, da sploh obstoja. Zbralo je po možnosti svoje skromne moči in priredilo Materinski dan. Poslužili smo se župnijske dvorane v Krškem, ki je, neravno majhna, bila polna občinstva. Spored je obsegal osem pestrih točk. Zadovoljne so se vračale naše mamic iz dvorane.

Za razvedrilo.

Cigan žida, žid cigana. Pred hišo nekega kmeta sta prišla skupaj cigan in žid. Cigan je imel konja in žid bi ga kupil. Kupčija je bila gotova, zmenila sta se, da da cigan konja za 1000 dinarjev. Kmet je gledal skozi okno in je poklical cigana: »Si prodal židu konja?« — »Sem«, je rekel cigan, »za 1000 dinarjev.« — »Ali si nor«, mu reče kmet, »saj je konj več vredn!« — »Ni«, odvrne cigan. »Konj je šepav.« — Sedaj je poklical kmet žida in mu je rekel: »Cigan ti je prodal šepavega konja in ti, žid, ga kupiš!« — Žid pa je odgovoril: »Konj ni šepav, le slabo je podkovan, zato šepa!« — Kmet je znova poklical cigana:

naj bi ga bil videl? Kubički, hlodi, deske, vagoni, denar, denar! — In mešetarji in krčme, polito vino, razrezgetane babe in njihove objemajoče roke —

Kako naj bi ga bil videl?

Ko mu je povedala žena, da je prišel iz mesta, da je moral pustiti gimnazijo — šesto že —, da je zbolel in da leži, je zamahnil z roko in se zadril: »Umrje naj, če je za nič!«

In spomnil se je profesorja, ki ga je bil nekoč srečal v mestu in ki ga je bil ustavil ter mu dajal žalostne, proseče besede: »Gospod Podbregar, vaš sin je priden, toda na pljučih je bolan, Vi imate denar, lahko mu še rešite življenje! Saj denar ima samo toliko vrednosti, v kolikor moremo druge rešiti z njim. Rešite mu življenje in pošljite ga k morju za eno leto!«

»Kaj pa mislite!« je odgovoril tedaj profesorju, »kaj pa mislite! To stane in za denar je hudo!«

Po gostilnah pa je razmetaval s pijanimi ženskami. V eni vasi je tej dal toliko, v drugi oni toliko, tam zopet tisti črni, ki je imela tako vodene oči, toliko —

»Tonček!« je jeknilo srce. V grlu ga je tiščalo, mu lezlo počasi navzgor, da je zakašljaj. Anica je preplašeno dvignila glavo, široko razprla oči, ko je pogledala vanj.

Na postelji se je zganila drobčkano koščena roka, napol priprte oči so se odprle. Slaboten glas se je s težavo preril med zobmi:

jetlike najprej naleze; odpirajte in snažite kmečke hiše; skropite pred pometanjem in puščajte radi solnce in zrak v sobe, da uničijo tuberkulozne bacile! Zanimivo je bilo, da smo imeli ravno ta dan tudi sklep duhovnih vaj za naše moše in fante. Gospod misijonar, organizator fantov je nam prav mnogo lepega in koristnega povedal za najlepši del slovenskega bitja, to je za neumrjočo dušo, kako se obvaruje jetike! Ako bomo upoštevali ta zlata navodila, potem bode zdrava duša v zdravem telesu in sreča naša bode res velika! Hvaležni smo! — Naši fanti pa se tudi res gibljejo, pustili so gostilne in ponočevanje, pa vstopili v Prosvetno društvo. Prihodnje nedeljo že bodo igrali značilno lepo pa težko igro: Fernando. Močno se veselimo! Koprivnica res napreduje. Na svidenje v nedeljo!

Remšnik. Tiho nedeljo, ponedeljek in torek so peli naši svonovi v slovo razni kmetici pod Sv. Pankracijem pd. Metlikar. Bila je posestnica na Remšniku in nekdanja gostilničarka ter mati več otrok, med njimi tudi sedanje žene gospoda Jožefa Koležnika. Pokopana je bila v Arvežu, ker je stanovala že preko meje. Zanimivo je, da je želela biti pokopana na Slovenskem, a kaj, ko so predpisi pretrdi in kruti. Zivi pride težko preko meje, a mrtvega pa sploh ne ginstijo drugod kakor preko Spilja. Naj v miru počiva.

Sv. Benedikt v Slovenskih gorah. Razne novice. Med letošnjimi mrličmi nam je posebno žal za dobrega Marijinega družbenika Jožefa Vurcer, želarja v Zagajskem vrhu. Kmalu za njim je nagloma umrla sosedna Ana Crnko; 28. februarja smo pokopali vdovo Jožefo Mlinarič, bivšo posestnico kmetije slavnega Dominika Colnika, kralja Slovenskih gor. Podedovala je 30.000 goldinarjev za svojim bratom Janezom Nedok, sodnikom v Cirknici na Kranjskem. Za ta denar je kupila kmetijo, ki jo ima sedaj nje hčerka, omočena Ploj. Dne 11. marca je umrla v Obratu bivša kmetica vdova Katarina Čuček, sestra nekdanjega župnika v Apačah, Jakoba Hanžiča. Dne 23. marca pa je v Ihoivi umrl Jernej Ješovnik, zaveden in delaven kmetovalec. — V pustnem času smo imeli 13 porok. Neveste smo izvažali, kar 6 jih je šlo iz župnije, med njimi Marija Zupe, dobra hčerka župana Franca Zupe, ki se je kot žena Franca Malke preselila v Mozirje v Savinjsko dolino. Bila je pridna družbenica in spretna igralka. V zameno smo dobili tri žene iz sosednih župnij. — Načrt nove ceste Sv. Benedikt—Gornja Radgona je bil dovršen koncem leta 1925. Pričakujemo, da nam za njo naši poslanci izposlušajo državni prispevek. Ko se to zgodi, jo bode začela graditi okrajna zastopa gornjeredgonski in lenarški. Silno potrebni smo te cestne zveze. — Da je Sv. Benedikt zdrav kraj, pričajo stari ljudje. Vdova Barbara Kukovec v Stajngrovi je v 90. letu, vdovec Janez Tomazič na Ročici pa v 92. letu. — Veselimo se 60 letnice »Slovenskega Gospodarja«, ki šteje v naši župniji skoraj 200 naročnikov. Zato smo dali liberalni in protiverski »Domovini«, ki so je tudi k nam poslali nad 50 iztisov, returkarto v Ljubljano. List, ki tako grdo psuje našo katoliško vero, naše šole in duhovnike, ki hoče pokvariti naš narod, ni vreden da bi prihajal in krščansko hišo.

Črešnjavec—Selnica. (Neprevidnost ali zloraba.) Viskoki gospodje demokratariji iz Ruš imajo v Črešnjavcu v najem lov, katerega pa zlorablajo s tem, da trosijo blizu divalščih strup. Posebno v zadnjem času smo enega lovca videli okoli stopati, ne da bi bil prej naznanjen. Pravijo, da je strup za lisice, ali njihov namen je, več ko mogoče veliko psov in mačk ugonobiti. Ravno sedaj se je videlo na več krajih ležati poginule pse, pa tudi par mačk se je ob zadnjem lovu ustrelilo. Ne pomislite se tudi, da bi lahko kakšna druga žival zašla ter bi se zastrupila. Zatorej se je sklenilo, da bodo imeli sedaj ti demokratariji iz Ruš zadnjikrat lov v najem. Naj si rajši v svojem kraju zastrupljajo živali.

Gornja Radgona. Enaindvajsetletni dimnikarski pomočnik Ivan Čizmesija, rodom Hrvat iz občine Kraljevec pri Zagrebu, je dne 20. marca do smrti pobil 19 letno Jožefo Lovrec, hčerko Fišerjevega kočijaža v Zlatorogu v Plitvičkem vrhu. Baje ga deklica ni marala in se je nad njo tako nečloveško maščeval. Zločinec se je zbal svojega groznega dejanja ter skočil v Muro. Voda pa mu je bila premrzla, zato si je premislil in priplaval na suho. Tu pa so ga zgrabili orožniki in spravili v mariborske zapore. — V nedeljo, dne 21. t. m., po rani sveti maši je izbruhnil ogenj v gospodarskem poslopu hotelirja Kolerja v Gornji Radgoni. Na pomoč sta prihiteli domača in mestna požarna bramba. Da ogenj ni objel sosednih poslopij, gre zahvala tudi občinstvu, ki je pod spretnim vodstvom par strokovnjakov dalo na razpolago vse moči, da prepreči večjo nesrečo. — Na cvetno nedeljo je uprizorila tukajšnja Dekliška zveza v posejilnični dvorani tridejansko igro: »Iz tmin proti Solncu«. — Razmere v opekarni so tako daleč dozorele, da tudi nasprotniki uvidevajo, kako nemodro so ravnali, ko so nastavili Markoviča za ravnatelja in so mu to-

»Na dva koraka že! Da se skrrije novc, nočem! Saj niti pomaranče ne sekam pod takimi pogoji!«

Janezek se pogaja, pogaja, popušča, slednjič še skoro prosi Tončka. Iz strahu, da mu začne zopet oponašati preluknjan klobuk, zakrpano obleko in boste noge, ne prikne pogajanj. V dnu srca klije upanje, da Tonček le ne zaseče. Upanje klije, da prinese domov in pisanico i jabolko i pomarančo in morda še kaj denarja.

Nato se zgodi naglo in pobliskovito, da se Janezek skoro ne zave, kedaj se je zgodilo: Tonček zamahne, rezko zahrešči lupina pisanice. Janezek se naglo skloni in zgrabi za pisanico. Ko da ne verjame, da jo je zasekal Tonček.

Ko ris se vrže Tonček nanj in mu jo iztrga in pokaže drugim, ki ugotovijo, da jo je pošteno po vseh predpisih zasekal in da je njegova. »Pa mi jo je hotel vkrasti . . .« bruhla Tonček ogorčeno in jezno pogleduje Janezka.

»Samo pogledati sem hotel . . .« se opravičuje Janezek. Vidi, da vsi pritrjujejo Tončku. Vroče, vroče mu je pri vsem mrazu, rdečica mu plane v lica, nemiren ogenj gori v njegovih očeh, ves zbehan in ko v vročici reče: »Hočeš še jabolko?« In pozabi navesti težje pogoje. Burno mu bije srce. Ko da ga je izguba pisanice brez dobička, za katerega bi si kupil pomarančo, čisto zmedla in še vedno ne more verjeti, da jo je res izgubil. Položi jabolko v klobuk.

liko zaupali. Naša kritika v »Slovenskem Gospodarju« je bila popolnoma pravilna.

Celje. Papirna trgovina Slomškove tiskovne zadruge v Celju, tik Marijine cerkve se vedno lepše razvija. Kako tudi ne, saj dobiš tukaj vse, kar ti more nuditi te vrste trgovina. Novejši čas ima na razpolago tudi krasne molitvenike, rožne vence, križe, kipe itd. Takšnega blaga ti ne nudi v Celju nobena druga trgovina. Danes ima v zalogi že toliko blaga, da prodaja tudi na debelo. Kadar prideš v Celje, ne zamudi si ogledati čedne Slomškove trgovine pri Marijini cerkvi.

Celje. Kramarica pri Sv. Jožefu je pripovedovala, da so jo romarji na praznik sv. Jožefa vpraševali, kdaj je bila v Celju tako velika povodenj, da je odnesla brv čez Voglajno. Ko jim je povedala, da lansko jesen, so se silno čudili, kako da še do tistega časa ni bilo mogoče postaviti nove brvi, ki je tako nujno potrebna. V pomirjenju razočaranim tujcem lahko povemo, da se vrše dalje časa velika pogajanja med okoliško in mestno občino, koliko naj vsaka prispeva za novo brv. Če bodo pogajanja tako naglo napredovala, je upanje, da bodo prihodnje leto že lahko hodili romarji sv. Jožefa čez popolnoma novo brv.

Gaberje pri Celju. V sredo, dne 24. marca smo pokopali 25 letnega fanta Karola Sredovnik iz Gaberja. V nedeljo zvečer, dne 21. marca ga je ustrelil vojak pri smodišnici blizu okoliškega pokopališča, ker se ni zmenil za klic: »Stoj!« Kadar vas vodi pot mimo vojaških objektov, bodite pozorni in previdni! Ta žalosten slučaj je pač dovolj glasen opomin.

Sv. Krištof pri Laškem. Dne 20. marca med 7. in 8. uro zvečer je bil napaden od treh maskiranih roparjev mladi posestnik na Strnici št. 31, gospod Vladimir Kačur. Roparji so ga zvezali, z gobo zamašili usta, mu odvzeli 121 dinarjev gotovine, 1 škatlo globina, 1 škatlo vžigalic, nekaj kovanega drobiža, pol rokava od sukne, ga na to razvezali in odšli. Malo poprej je plačal strešno opeko v trgovini gospoda Puncerja. Ko bi tega ne bil, bi bil ob večjo svoto denarja. Da se mu ni še kaj hujšega zgodilo, smo vsi veseli, kdor ga pozna. Rop se je izvršil na okrajni cesti na prostoru, kjer se od te odcipi občinska cesta, ki vodi proti hiši gospoda Peteka. Pred 14. dnevi je glasoval občinski odbor o naknadnem povišanju občinskega proračuna za 100.000 dinarjev namenjen zgradbi bodoče ubožne hiše. Občina ima danes v Hiralnici v Vojniku šest oseb. Kdor pozna občinsko gospodarstvo, ta ve, kaj stane za toliko oseb hiralnična oskrbnina. S poviškom proračuna s to svoto bi bil naš kmečki in obrtniški stan malenkostno obremenjen, pač pa milijonski kapital rudnika. Može, kateri so se na to spomnili, so vredni, da se jim vsak človek, ki malo razume socialno vprašanje, odkrije. Pomilujemo tiste može, ki ne razumejo tega vprašanja, ne znajo ugodnega finančnega položaja občine izkoristiti v človekoljubne namene, so se pridružili onim gospodom občinskim odbornikom — uslužbenecem rudnika — ki so dolžni, da rudnik zagovarjajo, in ga hočejo tudi ti zagovarjati. Po mnenju pametnega in razodnega ljudstva ne zasluži druge nagrade, kot da bi posameznemu protiglasovalcu izročili enega ali pa več v brezplačno oskrbo nekaj onih oseb, ki so po božji in človeški postavi vredne in potrebne že zdavno, hiralnične oskrbe.

Za proglasitev Slomška — blaženim.

»Oglasnik« lavantinske škofije je prinesel naslednje:

Iz nabožnega in drugega časopisja preteklih 4 mesecev je znano, kako jasno in silno se je ob 125-letnici Slomškovega rojstva pojavila želja vernega slovenskega ljudstva in njegove duhovščine, da bi mogli tega svojega nepozabnega škofa častiti na altarjih kot svojega nebeškega varuha in priprošnjaka.

Kot »tolmač teh splošnih želj« je skupščina duhovnikov III. reda sv. Frančiška v Mariboru vložila dne 1. decembra 1925, kakor njena podružnica pri Sv. Lenartu v Slov. gor. že dne 9. novembra i. l., dobro utemeljeno prošnjo, da naj škofijski ordinariat stori potrebne korake za beatifikacijo škofa Antona Martina. V zmislu cerkvenopravnih predpisov je na sestanku dne 17. marca 1926 izvolila za zastopnika svoje prošnje ali za postulatorja pri škofijstvu premeta dr. Ivana Tomaziča, katero izvolitev sem dne 22. marca 1926 odobril in potrdil.

Z dvorišča odhajajo šolarji, šolska zastava že vihra pred šolo, učitelj že zbira mladino. »Sekaj!« Skoro prosi Tončka. Ve, da v temi po procesiji ne bodo več sekali. Ali naj se vrne brez pisanice, brez pomaranče in brez denarja domov? O, saj mora, mora zgubiti Tonček! Če vidi Bog njegovo revščino, njegovo skrb, njegov strah in njegove želje, ne bode dopustil, da zaseče Tonček tudi jabolko.

»Naj bo!« Skoro milostno se odloči Tonček. Zamahne. Jabolko v klobuku se zaziblje.

Urno se skloni Janezek, ga zgrabi in krčevito stisne z obema rokama.

Tonček plane nanj in ga zgrabi za vrat. »Pustiš jabolko, ki je moje? Zasekal sem ga!«

»Ne spustim! . . . Saj to ni mogoče! . . . Oboje izgubiti, pa brez dobička . . .«

Janezek hrope in stiska, stiska jabolko, da mu se lušči vela koža. Prsti se mu vsesavajo v mehko ja bolko.

»Tončkovo je jabolko! Po vsej pravici in resnici! Pa mu ga hoče odnesti!« je enoglasna sodba vseh gledalcev. In v ogorčenju pomorejo Tončku, da se dokoplje do jabolka in izvleče iz njega novc. »Napol gnilo je in vso zmečkano!« reče in ga zažene v gnojnico. In v jezi se zopet zakadi v Janezka.

Na Janezka padajo drobne pesti, Janezka se nemilo dotikajo novi čevlji. Obupno se brani. Ni samo obramba, ki ga sili k obupu, več je: Izgubil je pisanico, izgubil je jabolko brez dobička! Domov naj gre

Postulatorjeva naloga je, da začne zbirati Slomškove spise in podatke o njegovem življenju in delovanju ter tako pripravi gradivo za škofijsko komisijo, ki se bo svedobno sestavila, da zadevo natančno preišče, presodi in predloži na pristojnem mestu v Rimu.

Ker živo želim, da bi se delo pospešilo, in bi imeli — če je božja volja tako — ob 700letnici lavantinske škofije leta 1928 pokazati že neka pozitivnih uspehov, zato vabim in prosim drago mi častivredno duhovščino:

1. Sleherni, kdor je v srcu za to, da bi se nam naša želja izpolnila — in kdo bi ne bil za to —, naj si brez odlaganja zabeleži bodi lastne spomine na škofa Slomška, bodi to, kar je o njem slišal od eventualno še živih sodobnikov in drugih njegovih častilcev, ali kar je bral o njegovem čednostnem življenju in blagoslovljenem delovanju.

2. Naj zbere na posebnem prostoru, kar se nahaja Slomškovih pisem, spisov, knjig ali drugih predmetov, v njegovi lastni ali v tamkajšnjem župnijskem arhivu ali od drugod. Tu sem bi spadali tudi tozadevni sestavki v časopisju v Slomškov spomin, ali vsaj beležke, v katerih listih se najdejo te vrste sestavki in poročila.

3. Gospodje dušni pastirji naj vzbujajo med verniki zanimanje za to važno in sveto stvar, pa naj jih povabijo, da se oglasijo tisti, ki vedo kaj povedati o Slomšku, ali imajo v svoji lasti kaj sličnega, kakor je navedeno pod točko 2. — Imena in naslovi priglasišev naj se škofijstvu že sedaj naznanijo ali vsaj zabeležijo.

V teku enega ali dveh mesecev bodo župnijski uradi prejeli vprašalne pole, ki jih bo treba izpolniti ter vpsolati, da tako dobi postulator potrebnih podatkov za svoje nadaljnje delo.

Med tem pa hočemo vsa skupaj, duhovniki in verniki, moliti k ljubemu Bogu, naj po svoji sveti Previdnosti poveliča svojega zvestega služabnika Antona Martina Slomška — v svojo slavo in v duhovno korist, kakor lavantinske škofije, tako vseh vernih Slovencev!

V Mariboru, na praznik Marijinega oznanjenja, dne 25. marca 1926.

†Andrej, škof lavantinski.

To izporočamo p. n. javnosti s tem namenom in s to željo, da bi tudi lajki, častilci Slomškovi, ki jih je gotovo zelo mnogo, po svoje pomagali pospešiti to važno zadevo. Kdor ima kakšne podatke, spomine ali spise, ki se nanašajo na tega našega vzor-moža, naj v smislu zgornjih, v prvi vrsti duhovščini namenjenih naročil, ki pa v istem obsegu veljajo vsem vernim Slovencev, to naznani pristojnemu dušnemu pastirju ali naravnost lavantinskemu škofijstvu.

Kaj je novega?

NAROČNIKOM IN ČITATELJEM »SLOVENSKEGA GOSPODARJA« ZA VELIKONOČ 1926.

Nikdar še ni moglo uredništvo in upravništvo »Slovenskega Gospodarja« s takim veseljem svojim naročnikom in čitateljem, pa tudi pridnim sodrušnikom voščiti radostne Velike noči, kakor letos, ko pošilja to voščilo v tako lepem in vsebinsko bogatem »Slovenskem Gospodarju«. Upamo, da smo vas s to številko razveselili za lepe praznike. Zagotavljamo Vas, da Vas bomo za naprej vedno v določenih presledkih. Ravno tako pa smo prepričani, da nas boste tudi Vi razveselili in bomo skupno razširili »Slovenskega Gospodarja« v vsako hišo po naših lepih krajih, ki naj jih od mrtvih vstali Gospod milostno blagoslovlja in čuva vse, ki v njih prebivajo!

Obhajajte veselo Veliko noč!

Uredništvo in upravništvo »Slov. Gospodarja.«

brez pisanice, jabolka in pomaranče? In mati mu je branila iti z doma, da ga ne bi zbadali! In jabolko, ki ga je hranila vse od jeseni, da mu ga da za Veliko noč mesto pomaranče, ki je ni mogla kupiti, to jabolko je zagnal Tonček v gnojnico!

Janezek suje, grize, se oteplje z glavo, z rokami, z nogami udarcev, ki dežujejo nanj. Njegov bes in obupna bramba le podžiga napadalce, zlasti tiste, ki občutijo ostrino njegovih zob. Deset jih napada.

Oster klic mahoma razprši klopčič, ki se vije okoli Janezka.

Ko se zave, da ne padajo več udarci po njem in ga ne suvajo novi čevlji, opazi na sebi strog učiteljev pogled.

»Tako torej! To mi napraviš ti, Janezek . . .« reče učitelj jezno in žalostno, ko vidi njegovo pokrpaon in v rvanju raztrgano, vsakdanjo, z blatom uamazno obleko, njegove boste, višnjeve noge, njegov od udarcev marogast obraz in v blato poteptan, zmečkan klobuk.

»Gospod učitelj . . .« zajeclja Janezek in se dviga s tal.

Ničesar ne reče učitelj, obrne se in odhiti k šolarjem.

Janezka silno zaboli pri srcu, stisne ga v grlu, zapeče ga v glavi. Pobere zamazan, pomečkan klobuk in se plazí čez plotove in po dvoriščih domov. Opazi, da hiti France k cerkvi v ozki obleki, ki so jo mati posodili pri sosedovih, iz žepa mu gleda jabol-